

Uitgave
in de Nederlandse taal

Mededelingen en bekendmakingen

Nummer

Inhoud

Bladzijde

I Mededelingen

Hof van Justitie

HOF VAN JUSTITIE

2004/C 59/01

Arrest van het Hof (Vijfde kamer) van 7 januari 2004 In de gevoegde zaken C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P en C-219/00 P: Aalborg Portland A/S e.a. tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (Hogere voorziening — Mededinging — Cementmarkt — Artikel 85, lid 1, EG-Verdrag (thans artikel 81, lid 1, EG) — Bevoegdheid van Gerecht — Rechten van verdediging — Toegang tot dossier — Eén enkele voortdurende inbreuk — Toerekening van inbreuk — Bewijs van deelneming aan algemene overeenkomst en uitvoering daarvan — Geldboete — Vaststelling van bedrag)

1

2004/C 59/02

Arrest van het Hof van 6 januari 2004 In de gevoegde zaken C-2/01 P en C-3/01 P: Bundesverband der Arzneimittel-Importeure eV tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (Hogere voorzieningen — Mededinging — Parallelimporten — Artikel 85, lid 1, EG-Verdrag (thans artikel 81, lid 1, EG) — Begrip overeenkomst tussen ondernemingen — Bewijs van bestaan van overeenkomst — Geneesmiddelenmarkt)

2

2004/C 59/03

Beschikking van het Hof van 11 november 2003 in zaak C-488/01 P: Jean-Claude Martinez (Hogere voorziening — Verklaring dat fractie in zin van artikel 29, lid 1, van Reglement van Europees Parlement is opgericht — Ontbreken van onderlinge politieke verwantschap — Ontbinding met terugwerkende kracht van TDI-fractie — Hogere voorziening die ten dele kennelijk niet-ontvankelijk en ten dele kennelijk ongegrond is)

2

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
2004/C 59/04	Zaak C-511/03: Verzoek van de Hoge Raad der Nederlanden, van 5 december 2003, om een prejudiciële beslissing in het geding tussen de Staat der Nederlanden (Ministerie van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij) en 1. Ten Kate Holding Musselkanaal B.V., 2. Ten Kate Europrodukten B.V., 3. Ten Kate Produktie Maatschappij B.V.	3
2004/C 59/05	Zaak C-515/03: Verzoek van het Finanzgericht Hamburg van 12 november 2003 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Firma Eichsfelder Schlachtbetrieb GmbH en Hauptzollamt Hamburg-Jonas	3
2004/C 59/06	Zaak C-516/03: Beroep, op 9 december 2003 ingesteld door de Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Italiaanse Republiek	4
2004/C 59/07	Zaak C-520/03: Verzoek van de Sala de lo Social del Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana van 27 november 2003 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen José Vicente Olaso Valero tegen Fondo de Garantía Salarial	4
2004/C 59/08	Zaak C-521/03 P: Hogere voorziening, op 15 december 2003 ingesteld door Internationaler Hilfsfonds e.V. tegen de beschikking van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Vijfde kamer) van 15 oktober 2003 in zaak T-372/02, Internationaler Hilfsfonds e.V. tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	5
2004/C 59/09	Zaak C-523/03: Beroep, op 15 december 2003 ingesteld door de Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Biotrast AE, Naamloze Vennootschap voor de Ontwikkeling van Spitstechnologie	6
2004/C 59/10	Zaak C-524/03: Beroep, op 16 december 2003 ingesteld door de Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen G. en E. Gianniotis, vennootschap met beperkte aansprakelijkheid met als handelsnaam „Nosokomeio Agia Eleni”	6
2004/C 59/11	Zaak C-525/03: Beroep, op 16 december 2003 ingesteld door de Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Italiaanse Republiek	6
2004/C 59/12	Zaak C-527/03: Beroep, op 15 december 2003 ingesteld door de Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen het Koninkrijk der Nederlanden	7
2004/C 59/13	Zaak C-528/03: Beroep, op 15 december 2003 ingesteld door de Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen het Koninkrijk der Nederlanden	8
2004/C 59/14	Zaak C-531/03: Beroep, op 18 december 2003 ingesteld door de Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Bondsrepubliek Duitsland	8

<u>Nummer</u>	<u>Inhoud (vervolg)</u>	<u>Bladzijde</u>
2004/C 59/15	Zaak C-533/03: Beroep, op 19 december 2003 ingesteld door de Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Raad van de Europese Unie	9
2004/C 59/16	Zaak C-534/03: Beroep, op 15 december 2003 ingesteld door de Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen het Koninkrijk België	10
2004/C 59/17	Zaak C-537/03: Verzoek van de Korkein oikeus van 19 december 2003 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen 1. Katja Candolin, 2. Jari-Antero Viljaniemi, 3. Veli-Matti Paananen 4. Schadeverzekeringsmaatschappij Pohjola en 5. Jarno Ruokoranta	10
2004/C 59/18	Zaak C-539/03: Verzoek van de Hoge Raad der Nederlanden, van 19 december 2003, om een prejudiciële beslissing in het geding tussen 1. ROCHE NEDERLAND B.V., 2. ROCHE DIAGNOSTIC SYSTEMS INC., 3. N.V. ROCHE S.A., 4. HOFFMANN-LA ROCHE ACTIEN-GESELLSCHAFT, 5. PRODUITS ROCHE S.A., 6. ROCHE PRODUCTS LIMITED, 7. F. HOFFMANN-LA ROCHE A.G., 8. HOFFMANN-LA ROCHE WIEN GMBH, 9. ROCHE AB en 1. Dr. Frederick James PRIMUS, 2. Dr. Milton David GOLDENBERG	11
2004/C 59/19	Zaak C-541/03: Verzoek van het oberste Gerichtshof (Oostenrijk) van 18 november 2003 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Lambert Roodbeen en Republiek Oostenrijk	11
2004/C 59/20	Zaak C-542/03: Verzoek van het Bundesfinanzhof van 18 november 2003 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Hauptzollamt Hamburg-Jonas en Milupa GmbH & Co. KG	12
2004/C 59/21	Zaak C-546/03: Beroep, op 23 december 2003 ingesteld door de Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Koninkrijk Spanje	12
2004/C 59/22	Zaak C-550/03: Beroep, op 23 december 2003 ingesteld door de Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Helleense Republiek	13
2004/C 59/23	Zaak C-552/03 P: Hogere voorziening, op 29 december 2003 ingesteld door Unilever Bestfoods (Ireland) Ltd, voorheen HB Ice Cream Ltd, tegen het arrest, op 23 oktober 2003 in zaak T-65/98 tussen Van den Bergh Foods Ltd, voorheen HB Ice Cream Ltd, en Commissie van de Europese Gemeenschappen gewezen door het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Vijfde kamer)	13
2004/C 59/24	Zaak C-553/03 P: Hogere voorziening, op 30 december 2003 ingesteld door Panhellenic Union of Cotton Ginners and Exporters tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Vijfde kamer— uitgebreid) van 16 oktober 2003 in zaak T-148/00, Panhellenic Union of Cotton Ginners and Exporters tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen, ondersteund door de Helleense Republiek	14

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
2004/C 59/25	Zaak C-3/04: Verzoek van de Rechtbank Utrecht, Sector Kanton, Locatie Utrecht, van 10 december 2003, om een prejudiciële beslissing in het geding tussen POSEIDON CHARTERING B.V. en 1. V.O.F. Marianne Zeeschip, 2. ALBERT MOOIJ, 3. SJOERDTJE SIJSWERDA, 4. GERRIT DANIEL SCHRAM	15
2004/C 59/26	Zaak C-6/04: Beroep, op 9 januari 2004 ingesteld door de Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland	16
2004/C 59/27	Zaak C-8/04: Verzoek van het Gerechtshof te 's-Hertogenbosch, van 8 januari 2004, om een prejudiciële beslissing in het geding tussen E. Buraja en de Inspecteur van de Belastingdienst/Limburg/kantoor Buitenland te Heerlen	17
2004/C 59/28	Zaak C-9/04: Verzoek van de Hoge Raad der Nederlanden, van 23 december 2003, om een prejudiciële beslissing in de strafzaak tegen Geharo B.V.....	17
2004/C 59/29	Zaak C-11/04: Verzoek van de Consiglio di Stato van 11 november 2003 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Spa Fratelli Martini & C. nonchè Cargill Srl en Ministero per le Politiche agricole e forestali, della Salute e delle Attività Produttive	18
2004/C 59/30	Zaak C-12/04: Verzoek van de Consiglio di Stato van 11 november 2003 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Ferrari Mangimi srl en Associazione nazionale produttori alimenti zootecnici (ASSALZOO) en Ministero delle Politiche Agricole en Forestali e.a, Ministero della Salute en Ministero delle Attività Produttive en Associazione Italiana Allevatori	18
2004/C 59/31	Zaak C-14/04: Verzoek van de Conseil d'État, afdeling geschillen van 3 december 2003 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Abdelkader Deltas, Confédération générale du travail, Fédération nationale des syndicats des services de santé et des services sociaux CFDT en Fédération nationale de l'action sociale Force Ouvrière tegen Secrétariat général du gouvernement — Interveniente: Union des fédérations et syndicats nationaux d'employeurs sans but lucratif du secteur sanitaire, social et médico-social	19
2004/C 59/32	Zaak C-16/04: Beroep, op 20 januari 2004 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Bondsrepubliek Duitsland	19
2004/C 59/33	Zaak C-17/04: Beroep, op 21 januari 2004 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Koninkrijk Spanje	20

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
2004/C 59/34	Zaak C-20/04: Beroep, op 23 januari 2004 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Franse Republiek	20
2004/C 59/35	Zaak C-21/04: Beroep, op 23 januari 2004 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Ierland	21
	GERECHT VAN EERSTE AANLEG	
2004/C 59/36	Zaak T-367/03: Beroep, op 2 december 2003 ingesteld door Yedas Tarim ve Otomotiv Sanayi ve Ticaret A. tegen Raad van de Europese Unie en Commissie van de Europese Gemeenschappen	22
2004/C 59/37	Zaak T-395/03: Beroep, op 10 december 2003 ingesteld door Sophie van Weyenbergh tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	22
2004/C 59/38	Zaak T-409/03: Beroep, op 11 december 2003 ingesteld door Manuel Simões dos Santos tegen Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt	23
2004/C 59/39	Zaak T-410/03: Beroep, op 18 december 2003 ingesteld door Hoechst AG tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	23
2004/C 59/40	Zaak T-413/03: Beroep, op 15 december 2003 ingesteld door Shandong Reipu Biochemicals Co. Ltd. tegen Raad van de Europese Unie	24
2004/C 59/41	Zaak T-416/03: Beroep, op 19 december 2003 ingesteld door Angel Angelidis tegen Europees Parlement	25
2004/C 59/42	Zaak T-417/03: Beroep, op 22 december 2003 ingesteld door Fédération Internationale des Maisons de l'Europe (FIME) tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	25
2004/C 59/43	Zaak T-419/03: Beroep, op 22 december 2003 ingesteld door ARGEV Verpackungsverwertungs-Gesellschaft mbH en Altstoff Recycling Austria Aktiengesellschaft tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen	27
2004/C 59/44	Zaak T-424/03: Beroep, op 22 december 2003 ingesteld door European New Car Assessment Programme (Euro NCAP) tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	27
2004/C 59/45	Zaak T-429/03: Beroep, op 21 december 2003 ingesteld door Gregorio Valero Jordana tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	28
2004/C 59/46	Zaak T-433/03: Beroep, op 24 december 2003 ingesteld door Gibtelecom Limited tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	29

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
2004/C 59/47	Zaak T-434/03: Beroep, op 24 december 2003 ingesteld door Gibtelecom Limited tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	29
2004/C 59/48	Zaak T-437/03: Beroep, op 26 december 2003 ingesteld door Anne-Marie Mathieu tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	30
2004/C 59/49	Zaak T-440/03: Beroep, op 29 december 2003 ingesteld door Jean Arizmendi en 43 andere verzoekers tegen Raad van de Europese Unie en Commissie van de Europese Gemeenschappen	31
2004/C 59/50	Zaak T-441/03: Beroep, op 31 december 2003 ingesteld door N.V. Firma Léon Van Parys, N.V. Pacific Fruit Company, Pacific Fruchtimport G.m.b.H en Pacific Fruit Company Italy S.p.A tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	31
2004/C 59/51	Zaak T-443/03: Beroep, op 31 december 2003 ingesteld door Retecal Sociedad Operadora de Telecomunicaciones de Castilla y León SA, Euskaltel SA, Telecable de Asturias SA, R Cable y Telecomunicaciones Galicia SA en Tenaria SA tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	32
2004/C 59/52	Zaak T-1/04: Beroep, op 2 januari 2004 ingesteld door Electronics for Imaging Inc. tegen Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen) (BHIM)	33
2004/C 59/53	Zaak T-3/04: Beroep, op 7 januari 2004 ingesteld door Simonds Farsons Cisk Plc. tegen Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen) (BHIM)	33
2004/C 59/54	Zaak T-4/04: Beroep, op 05.01.2004 ingesteld door R.K. Achaiber Sing tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen en de Raad van de Europese Unie	34
2004/C 59/55	Zaak T-5/04: Beroep, op 2 januari 2004 ingesteld door Carlo Scano tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	35
2004/C 59/56	Zaak T-7/04: Beroep, op 7 januari 2004 ingesteld door Shaker s.a.s. di Lucia Laudato & C. tegen Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen) (BHIM)	35
2004/C 59/57	Zaak T-8/04: Beroep, op 9 januari 2004 ingesteld door Muswellbrook Limited tegen Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen) (BHIM)	36

2004/C 59/58	Zaak T-10/04: Beroep, op 5 januari 2004 ingesteld door Carlos Leite Mateus tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	36
2004/C 59/59	Zaak T-11/04: Beroep, op 14 januari 2004 ingesteld door Georges Martins tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	37

II *Vorbereidende besluiten*

.....

III *Bekendmakingen*

2004/C 59/60	Laatste publicatie van het Hof van Justitie in het <i>Publicatieblad van de Europese Unie</i>	
	PB C 47 van 21.2.2004	38

I

(Mededelingen)

HOF VAN JUSTITIE

HOF VAN JUSTITIE

ARREST VAN HET HOF

(Vijfde kamer)

van 7 januari 2004

In de gevoegde zaken C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P en C-219/00 P: Aalborg Portland A/S e.a. tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen ⁽¹⁾

(Hogere voorziening — Mededinging — Cementmarkt — Artikel 85, lid 1, EG-Verdrag (thans artikel 81, lid 1, EG) — Bevoegdheid van Gerecht — Rechten van verdediging — Toegang tot dossier — Eén enkele voortdurende inbreuk — Toerekening van inbreuk — Bewijs van deelneming aan algemene overeenkomst en uitvoering daarvan — Geldboete — Vaststelling van bedrag)

(2004/C 59/01)

(Procestalen: Deens, Engels, Frans en Italiaans)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In de gevoegde zaken C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P en C-219/00 P, Aalborg Portland A/S, gevestigd te Aalborg (Denemarken), vertegenwoordigd door K. Dyekjær-Hansen en K. Høegh, advokaterne (C-204/00 P), Irish Cement Ltd, gevestigd te Dublin (Ierland), vertegenwoordigd door P. Sreenan, SC, geïnstrueerd door J. Glackin, solicitor, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg (C-205/00 P), Ciments français SA, gevestigd te Parijs (Frankrijk), vertegenwoordigd door A. Winckler, avocat, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg (C-211/00 P), Italcementi — Fabbriche Riunite Cemento SpA, gevestigd te Bergamo (Italië), vertegenwoordigd door A. Predieri, M. Siragusa, M. Beretta, C. Lanciani en F. M. Moretti, avvocati, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg (C-213/00 P), Buzzi Unicem SpA, voorheen Unicem SpA, gevestigd te Casale Monferrato (Italië), vertegenwoordigd door C. Osti en A. Prastaro, avvocati, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg (C-217/00 P), en Cementir — Cementerie del Tirreno SpA, gevestigd te Rome (Italië), vertegenwoordigd door G. M. Roberti en P. Criscuolo Gaito,

avvocati (C-219/00 P), betreffende hogere voorzieningen tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Vierde kamer — uitgebreid) van 15 maart 2000, Cimenteries CBR e.a./Commissie (T-25/95, T-26/95, T-30/95—T-32/95, T-34/95—T-39/95, T-42/95—T-46/95, T-48/95, T-50/95—T-65/95, T-68/95—T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 en T-104/95, Jurispr. blz. II-491), strekkende tot gedeeltelijke vernietiging van dat arrest, andere partij bij de procedure: Commissie van de Europese Gemeenschappen, in zaak C-204/00 P vertegenwoordigd door R. Lyal en H. P. Hartvig als gemachtigden, en in de andere zaken door R. Lyal, bijgestaan door N. Coutrelis, avocat (C-211/00 P), en A. Dal Ferro, avvocato (C-213/00 P, C-217/00 P en C-219/00 P), domicilie gekozen hebbende te Luxemburg, heeft het Hof (Vijfde kamer) samengesteld als volgt: P. Jann, waarnemend voor de president van de Vijfde kamer, D. A. O. Edward (rapporteur) en A. La Pergola, rechters; advocaat-generaal: D. Ruiz-Jarabo Colomer; griffiers: H. von Holstein, adjunct-griffier, en H. A. Rühl, hoofdadministrateur, op 7 januari 2004 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) Vernietigt punt 12, zevende streepje, van het dictum van het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen van 15 maart 2000, Cimenteries CBR e.a./Commissie (T-25/95, T-26/95, T-30/95-T-32/95, T-34/95-T-39/95, T-42/95-T-46/95, T-48/95, T-50/95-T-65/95, T-68/95-T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 en T-104/95).
- 2) Bepaalt het bedrag van de wegens de in artikel 1 van beschikking 94/815/EG van de Commissie van 30 november 1994 inzake een procedure op grond van artikel 85 van het EG-Verdrag (Zaak IV/33.126 en 33.322 — Cement) aan Ciments français SA opgelegde geldboete op 9 620 000 euro.
- 3) Wijst de hogere voorzieningen voor het overige af.
- 4) Verwijst Aalborg Portland A/S, Irish Cement Ltd, Italcementi — Fabbriche Riunite Cemento SpA, Buzzi Unicem SpA en Cementir — Cementerie del Tirreno SpA in de kosten in de zaken C-204/00 P, C-205/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P en C-219/00 P.

- 5) Verstaat dat Ciments français SA en de Commissie van de Europese Gemeenschappen in zaak C-211/00 P hun eigen kosten zullen dragen.

(¹) PB C 247 van 26.8.2000.

ARREST VAN HET HOF

van 6 januari 2004

In de gevoegde zaken C-2/01 P en C-3/01 P: Bundesverband der Arzneimittel-Importeure eV tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (¹)

(Hogere voorzieningen — Mededinging — Parallelimporten — Artikel 85, lid 1, EG-Verdrag (thans artikel 81, lid 1, EG) — Begrip overeenkomst tussen ondernemingen — Bewijs van bestaan van overeenkomst — Geneesmiddelenmarkt)

(2004/C 59/02)

(Procestaal: Duits)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In de gevoegde zaken C-2/01 P en C-3/01 P, Bundesverband der Arzneimittel-Importeure eV, gevestigd te Mülheim an der Ruhr (Duitsland), vertegenwoordigd door U. Zinsmeister en W. A. Rehmann, Rechtsanwâlten, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg, ondersteund door European Association of Euro Pharmaceutical Companies (EAEPIC), gevestigd te Brussel (België), vertegenwoordigd door M. Epping en M. Lienemeyer, Rechtsanwâlten, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg, Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door K. Wiedner en W. Wils als gemachtigden, bijgestaan door H.-J. Freund, Rechtsanwalt, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg, ondersteund door Koninkrijk Zweden, vertegenwoordigd door A. Kruse als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg, en door European Association of Euro Pharmaceutical Companies (EAEPIC), betreffende hogere voorziening tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Vijfde kamer — uitgebreid) van 26 oktober 2000, Bayer/Commissie (T-41/96, Jurispr. blz. II-3383), strekkende tot vernietiging van dat arrest, andere partijen bij de procedure: Bayer AG, gevestigd te Leverkusen (Duitsland), vertegenwoordigd door J. Sedemund, Rechtsanwalt, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg, European Federation of Pharmaceutical Industries' Associations, gevestigd te Genève (Zwitserland), vertegenwoordigd door A. Woodgate, solicitor, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg, heeft het Hof samengesteld als volgt: V. Skouris, president, P. Jann, C. W. A. Timmermans en J. N. Cunha Rodrigues, kamerpresidenten, D. A. O. Edward (rapporteur), A. La Pergola, J.-P. Puissochet, R. Schintgen, F. Macken, N. Colneric en S. von Bahr, rechters; advocaat-generaal: A. Tizzano; griffier: H. A. Rühl, hoofdadministrateur, op 6 januari 2004 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) Wijst de hogere voorzieningen af.
- 2) Verstaat dat Bundesverband der Arzneimittel-Importeure eV, Bayer AG en European Federation of Pharmaceutical Industries' Associations hun eigen kosten betreffende zaak C-2/01 P zullen dragen.
- 3) Verwijst de Commissie van de Europese Gemeenschappen in de kosten betreffende zaak C-3/01 P.
- 4) Verstaat dat het Koninkrijk Zweden zijn eigen kosten zal dragen.

(¹) PB C 79 van 10.3.2001.

BESCHIKKING VAN HET HOF

van 11 november 2003

in zaak C-488/01 P: Jean-Claude Martinez (¹)

(Hogere voorziening — Verklaring dat fractie in zin van artikel 29, lid 1, van Reglement van Europees Parlement is opgericht — Ontbreken van onderlinge politieke verwantschap — Ontbinding met terugwerkende kracht van TDI-fractie — Hogere voorziening die ten dele kennelijk niet-ontvankelijk en ten dele kennelijk ongegrond is)

(2004/C 59/03)

(Procestaal: Frans)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-488/01 P, Jean-Claude Martinez, lid van het Europees Parlement, wonende te Montpellier (Frankrijk), vertegenwoordigd door F. Wagner en V. de Poulpique de Brescanvel, advocaten, betreffende hogere voorziening tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Derde kamer — uitgebreid) van 2 oktober 2001, Martinez e.a./Parlement (T-222/99, T-327/99 en T-329/99, Jurispr. blz. II-2823), strekkende tot vernietiging van dit arrest; andere partijen bij de procedure: Europees Parlement (gemachtigden: G. Garzón Clariana, J. Schoo en H. Krück), verweerder in eerste aanleg, Charles de Gaulle, lid van het Europees Parlement, wonende te Parijs (Frankrijk), verzoeker in eerste aanleg, heeft het Hof (Voltallige zitting), samengesteld als volgt: V. Skouris, president, P. Jann, C. W. A. Timmermans (rapporteur), C. Gulmann, J. N. Cunha Rodrigues en A. Rosas, kamerpresidenten, D. A. O. Edward, A. La Pergola, J.-P. Puissochet, R. Schintgen, F. Macken, N. Colneric en S. von Bahr, rechters; D. Ruiz-Jarabo Colomer, advocaat-generaal; R. Grass, griffier: op 11 november 2003 een beschikking gegeven waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) *De hogere voorziening wordt afgewezen.*
- 2) *J.-C. Martinez wordt verwezen in kosten van deze instantie.*
- 3) *J.-C. Martinez zal ook de kosten dragen die het Europees Parlement in het kort geding in zaak C-488/01 P-R zijn opgekomen.*

(¹) PB C 84 van 6.4.2002.

Verzoek van de Hoge Raad der Nederlanden, van 5 december 2003, om een prejudiciële beslissing in het geding tussen de Staat der Nederlanden (Ministerie van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij) en 1. Ten Kate Holding Musselkanaal B.V., 2. Ten Kate Europrodukten B.V., 3. Ten Kate Productie Maatschappij B.V.

(Zaak C-511/03)

(2004/C 59/04)

De Hoge Raad der Nederlanden heeft, bij vonnis van 5 december 2003, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 8 december 2003, in het geding tussen de Staat der Nederlanden (Ministerie van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij) en 1. Ten Kate Holding Musselkanaal B.V., 2. Ten Kate Europrodukten B.V., 3. Ten Kate Productie Maatschappij B.V., het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

- (1) Moet de vraag of de Staat in een geval als het onderhavige jegens een burger die daarbij belang heeft, zoals Ten Kate, verplicht is van zijn beroepsmogelijkheden op grond van art. 175 EG-Verdrag (art. 232 EG) onderscheidenlijk art. 173 EG-Verdrag (art. 230 EG) gebruik te maken en bij niet-nakoming van deze verplichting de diensgevolge door de betrokken burger geleden schade te vergoeden, beantwoord worden aan de hand van regels van het nationale Nederlandse recht of aan de hand van regels van het gemeenschapsrecht?
- (2) Indien de in (1) bedoelde vraag geheel of ten dele moet worden beantwoord aan de hand van regels van gemeenschapsrecht:
 - (a) Kan onder omstandigheden het gemeenschapsrecht een verplichting en aansprakelijkheid als in die vraag bedoeld meebrengen?
 - (b) Indien het antwoord op vraag (2.a) bevestigend is: welke regels van gemeenschapsrecht dienen bij de beantwoording van de in (1) bedoelde vraag in een concreet geval als het onderhavige als maatstaf te worden gehanteerd?

(3) Moet art. 1 lid 2 van Beschikking 94/381/EG, voorzover nodig gelezen in verbinding met het bepaalde in art. 17 Richtlijn 90/425/EEG en art. 17 Richtlijn 89/662/EEG, aldus worden uitgelegd dat daaruit een verplichting voortvloeit voor de Commissie, onderscheidenlijk de Raad om een machtiging als daar bedoeld te verlenen, indien het systeem dat de verzoekende lidstaat toepast/wil toepassen inderdaad geschikt is om eiwit van herkauwers te onderscheiden van dat van niet-herkauwers?

(4) In hoeverre brengt het antwoord op vraag (3) een beperking mee van het recht, onderscheidenlijk de in vraag (1) bedoelde verplichting van de Staat om op grond van art. 175 EG-Verdrag (art. 232 EG) op te komen tegen een nalaten om een machtiging als in deze zaak aan de orde te verlenen, onderscheidenlijk om op grond van art. 173 EG-Verdrag (art. 230 EG) op te komen tegen een weigering om zo'n machtiging te verlenen?

(Vraag (3) is zowel van belang indien de in (1) bedoelde vraag naar nationaal Nederlands recht moet worden beoordeeld als wanneer dit naar gemeenschapsrecht moet geschieden, dit laatste tenzij het antwoord op vraag (2.a) ontkennend is. Vraag (4) is slechts van belang in het verlengde van vraag (2.b).)

Verzoek van het Finanzgericht Hamburg van 12 november 2003 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Firma Eichsfelder Schlachtbetrieb GmbH en Hauptzollamt Hamburg-Jonas

(Zaak C-515/03)

(2004/C 59/05)

Het Finanzgericht Hamburg heeft bij beschikking van 12 november 2003, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 9 december 2003, in het geding tussen Firma Eichsfelder Schlachtbetrieb GmbH en Hauptzollamt Hamburg-Jonas, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vraag:

Dient artikel 17, lid 3, van verordening (EEG) nr. 3665/87 (¹), zoals gewijzigd door verordening (EG) nr. 1384/95 (²), aldus te worden uitgelegd dat een product als ingevoerd moet worden beschouwd wanneer het, na invoer tot verbruik in een derde land, aldaar een ingrijpende be- of verwerking ondergaat in de zin van artikel 24 van verordening (EG) nr. 2913/92 (³), om vervolgens, met teruggave van de opgelegde heffingen, bij de herinvoer in de Gemeenschap onderworpen te worden aan de normale invoerrechten?

(¹) PB L 351, blz. 1.

(²) PB L 134, blz. 14.

(³) PB L 302, blz. 1.

Beroep, op 9 december 2003 ingesteld door de Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Italiaanse Republiek

(Zaak C-516/03)

(2004/C 59/06)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 9 december 2003 beroep tegen Italiaanse Republiek ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door M. Konstantinidis, lid van haar juridische dienst, en R. Amorosi, ter beschikking van die dienst gestelde rechter, als gemachtigden.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

- vast te stellen dat de Italiaanse Republiek, door niet de maatregelen te nemen die nodig zijn om ervoor te zorgen dat de nuttige toepassing of de verwijdering van de afvalstoffen op de stortplaats te Campolungo (Ascoli Piceno) plaatsvindt zonder gevaar voor de gezondheid van de mens en zonder dat procédés of methoden worden aangewend die nadelige gevolgen voor het milieu kunnen hebben, en door niet de maatregelen te nemen die nodig zijn om ervoor te zorgen dat de houder van de afvalstoffen die zich op die stortplaats bevinden, deze afgeeft aan een particuliere of openbare ophaler of een onderneming die de in bijlage II A of II B bij de richtlijn bedoelde handelingen verricht, of zelf zorg draagt voor de nuttige toepassing of de verwijdering ervan, de krachtens de artikelen 4 en 8 van richtlijn 75/442/EEG betreffende afvalstoffen, zoals gewijzigd bij richtlijn 91/156/EEG, op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen;
- de Italiaanse Republiek te verwijzen in de kosten van de procedure.

Middelen en voornaamste argumenten

Volgens de Commissie heeft de Italiaanse Republiek niet de maatregelen genomen die nodig zijn om ervoor te zorgen dat de nuttige toepassing of de verwijdering van de afvalstoffen op de stortplaats te Campolungo plaatsvindt zonder gevaar voor de gezondheid van de mens en zonder dat procédés of methoden worden aangewend die nadelige gevolgen voor het milieu kunnen hebben. De Italiaanse autoriteiten hebben alleen aangevoerd dat de geleidelijke mineralisering van de afvalstoffen van dien aard is dat kan worden betwijfeld of per dag 35 m³ percolaat wordt geproduceerd, doch hebben daarvoor geen nadere gegevens aangedragen; integendeel, zij hebben uitdrukkelijk toegegeven dat nog steeds „productie en derhalve doorsijpeling van percolaat” mogelijk is. De Commissie herinnert eraan dat volgens artikel 175, lid 4, EG de lidstaten zorg dragen voor de financiering en de uitvoering van het milieubeleid, zodat het ontbreken van voldoende financiële middelen niet kan worden aangevoerd als rechtvaardigingsgrond voor het ontbreken van concrete maatregelen om dat terrein te saneren. Derhalve moet worden geconcludeerd dat de Italiaanse Republiek de krachtens artikel 4 van de richtlijn op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen.

Bovendien heeft de Italiaanse Republiek niet de maatregelen genomen die nodig zijn om ervoor te zorgen dat de houder van de afvalstoffen die zich op de stortplaats te Campolungo bevinden, deze afgeeft aan een particuliere of openbare ophaler of een onderneming die de in bijlage II A of II B van de richtlijn bedoelde handelingen verricht. Hieruit volgt dat zij ook de krachtens artikel 8 van de richtlijn op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen.

Verzoek van de Sala de lo Social del Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana van 27 november 2003 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen José Vicente Olosa Valero tegen Fondo de Garantía Salarial

(Zaak C-520/03)

(2004/C 59/07)

De Sala de lo Social del Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana heeft bij beschikking van 27 november 2003, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 12 december 2003, in het geding tussen José Vicente Olosa Valero tegen Fondo de Garantía Salarial, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

- A. Valt de gevorderde schadeloosstelling wegens onrechtmatig ontslag binnen de werkingssfeer van richtlijn 80/987/EEG van de Raad van 20 oktober 1980 ⁽¹⁾ betreffende de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der lidstaten inzake de bescherming van de werknemers bij insolventie van de werkgever, zoals deze luidde vóór richtlijn 2002/74/EG? ⁽²⁾
- B. Kan met inachtneming van de beginselen van gelijkheid en non-discriminatie worden aangenomen dat de regeling in artikel 33, lid 2, van de herziene tekst van het Estatuto de los Trabajadores, voorzover daarbij voor de betaling door het FOGASA van de desbetreffende schadeloosstellingen een vonnis of een administratieve beslissing wordt vereist, niet objectief kan worden gerechtvaardigd, zodat zij buiten toepassing dient te worden gelaten?

⁽¹⁾ Richtlijn 80/987/EEG van de Raad van 20 oktober 1980 betreffende de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der lidstaten inzake de bescherming van de werknemers bij insolventie van de werkgever PB L 283 van 28.10.1980, blz. 23; hoofdstuk 5, deel 2, blz. 219.

⁽²⁾ Richtlijn 2002/74/EG van het Europees Parlement en de Raad van 23 september 2002 tot wijziging van Richtlijn 80/987/EEG van de Raad betreffende de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der lidstaten inzake de bescherming van de werknemers bij insolventie van de werkgever (PB L 270 van 8.10.2002, blz. 10).

Hogere voorziening, op 15 december 2003 ingesteld door Internationaler Hilfsfonds e.V. tegen de beschikking van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Vijfde kamer) van 15 oktober 2003 in zaak T-372/02, Internationaler Hilfsfonds e.V. tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak C-521/03 P)

(2004/C 59/08)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 15 december 2003 hogere voorziening ingesteld door Internationaler Hilfsfonds e.V. (hierna: „IH”), gevestigd te Rosbach (Duitsland), vertegenwoordigd door H. Kaltenecker, Rechtsanwalt, tegen de beschikking van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Vijfde kamer) van 15 oktober 2003 in zaak T-372/02 ⁽¹⁾, Internationaler Hilfsfonds e.V. tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen.

Rekwirante concludeert dat het het Hof behage:

- de beschikking van het Gerecht van eerste aanleg van 15 oktober 2003 te vernietigen;
- verweerder te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Rekwirante stelt dat het Gerecht van eerste aanleg een ernstige onregelmatigheid in de procedure heeft begaan door zonder mondelinge behandeling uitspraak te doen, waardoor rekwirante niet de gelegenheid heeft gehad haar standpunt inzake de ontvankelijkheid van haar beroep nader uiteen te zetten. Bovendien heeft het Gerecht ten onrechte geoordeeld dat er een exceptie van niet-ontvankelijkheid van openbare orde bestond. Verder heeft het Gerecht geen rekening gehouden met het feit dat verweerder niet bij afzonderlijke akte om een beslissing inzake de ontvankelijkheid heeft verzocht.

Het Gerecht van eerste aanleg is daarentegen uitgegaan van een brief van verweerder van 19 juli 2001, die echter niet meer was dan een antwoord in het kader van de besprekingen die het ECHO en rekwirante dat jaar voerden. IH kon in dat antwoord geen „beschikking” zien. De bestreden beschikking (de brief van 22 oktober 2002 ondertekend namens het verantwoordelijke lid van de Commissie aan wie rekwirante op 27 augustus 2002 een verzoek om een beslissing had gericht) was de eigenlijke eindbeslissing waarbij de besprekingen tussen partijen werden afgesloten. Het Gerecht van eerste aanleg heeft zowel de inhoud als de betekenis van deze brieven

verkeerd uitgelegd en aldus blijkt gegeven van een verkeerde rechtsopvatting met nadelige rechtsgevolgen voor rekwirante. Het Gerecht heeft artikel 48 van het Reglement voor de procesvoering, dat bepaalt dat de beslissing over de ontvankelijkheid van het middel wordt aangehouden tot het eindarrest, niet toegepast.

Het Gerecht van eerste aanleg heeft een tweede onregelmatigheid in de procedure begaan door de eindopmerkingen van rekwirante van 14 oktober 2002 uit het dossier te weren. Overeenkomstig artikel 48 van het Reglement voor de procesvoering mogen nieuwe middelen in de loop van het geding niet worden voorgedragen, tenzij zij steunen op gegevens, hetzij rechtens of feitelijk, waarvan eerst in de loop van de behandeling is gebleken. Rekwirante heeft bevestigd dat het bericht van het ECHO pas onlangs aan het licht is gekomen. Het Gerecht had rekwirante niet laten weten dat de schriftelijke behandeling was beëindigd.

Verder heeft het Gerecht van eerste aanleg ten onrechte nagelaten overeenkomstig de vaste procedurele praktijk te onderzoeken waarom het ECHO rekwirantes dossier niet heeft heropend na ontvangst van de positieve (zij het late) reactie van het Duitse ministerie van Buitenlandse zaken op rekwirantes situatie.

Het Gerecht van eerste aanleg, dat ook rechtspunten ten gronde bij zijn oordeel heeft betrokken, heeft zijn rechtsoverwegingen ten onrechte gebaseerd op verordening (EG) nr. 1257/96 ⁽²⁾, ofschoon deze verordening pas na het verzoek van IH om ondertekening van de eerste FPA in werking is getreden.

Verder heeft het Gerecht geen aandacht besteed aan de „schorsing” van de behandeling van de aanvraag van IH, die door de Europese ombudsman als een onwettige maatregel was aangemerkt. Het Gerecht heeft geen rekening gehouden met het feit dat noch in de vroegere regels inzake samenwerking met het ECHO, noch in de nieuwe verordening (EG) nr. 1257/96 sprake is van de noodzaak, de nationale autoriteiten te raadplegen.

Het Gerecht van eerste aanleg heeft de beslissingen van de Europese ombudsman (1702/2001/GG), waarin deze heeft verklaard dat het ECHO zich schuldig had gemaakt aan vier daden van wanbeheer, en waarin hij verschillende kritische opmerkingen heeft gemaakt, niet laten meewegen.

Uit de bewoordingen van zijn beschikking blijkt dat het Gerecht, ten gronde, is voorbijgegaan aan de regels inzake de controles die het personeel van het ECHO in de vestiging van IH wilde uitvoeren. Het Gerecht is met name niet ingegaan op de vraag of het subsidiariteitsbeginsel van toepassing was. Evenmin heeft het Gerecht rekening gehouden met het feit dat noch in de vroegere regels, noch in de nieuwe verordeningen

sprake is van controles. De door het ECHO voorgestelde controle was discriminerend aangezien een dergelijke controle niet langer was gerechtvaardigd nadat het Duitse ministerie van Buitenlandse zaken de rechtspositie van IH als liefdadigheidsinstelling had bevestigd.

⁽¹⁾ PB C 31, 08.02.2003, blz. 21.

⁽²⁾ van de Raad van 20 juni 1996 betreffende humanitaire hulp (PB L 163, 02.07.1996, blz. 1).

Beroep, op 15 december 2003 ingesteld door de Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Biotrast AE, Naamloze Vennootschap voor de Ontwikkeling van Spitstechnologie

(Zaak C-523/03)

(2004/C 59/09)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 15 december 2003 beroep ingesteld tegen Biotrast AE, Naamloze Vennootschap voor de Ontwikkeling van Spitstechnologie, door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door D. Triantafyllou, lid van de juridische dienst, bijgestaan door N. Korogiannakis, advocaat te Athene.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

- a) verweerster te veroordelen tot betaling van 730 726,81 euro, zijnde 661 838,82 euro als hoofdsom en 68 887,99 euro als vertragingsrente vanaf de in de debetnota genoemde vervaldag op de voet van 4,77 % tot 31 december 2002 en op de voet van 6,77 % vanaf 1 januari 2003;
- b) verweerster te veroordelen tot betaling van rente ten bedrage van 122,75 euro per dag vanaf 31 oktober 2003 tot de volledige voldoening van de schuld;
- c) verweerster in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

- a) Verplichting tot terugbetaling van het bedrag dat de Commissie onverschuldigd heeft betaald
- b) Datum waarop de rente verschuldigd wordt.

Beroep, op 16 december 2003 ingesteld door de Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen G. en E. Gianniotis, vennootschap met beperkte aansprakelijkheid met als handelsnaam „Nosokomeio Agia Eleni”

(Zaak C-524/03)

(2004/C 59/10)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 16 december 2003 beroep ingesteld tegen G. en E. Gianniotis, vennootschap met beperkte aansprakelijkheid met als handelsnaam „Nosokomeio Agia Eleni”, door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door D. Triantafyllos, lid van de juridische dienst, bijgestaan door N. Korogiannakis, advocaat te Athene.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

- a) verweerster te veroordelen tot betaling van 236 977,93 euro, zijnde 212 010,17 euro als hoofdsom en 24 697,76 euro als vertragingsrente vanaf de in elke debetnota genoemde vervaldag tot 31 oktober 2003;
- b) verweerster te veroordelen tot betaling van rente ten bedrage van 42,16 euro per dag vanaf 31 oktober 2003 tot de volledige voldoening van de schuld;
- c) verweerster in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

- a) Verplichting tot terugbetaling van het bedrag dat de Commissie onverschuldigd heeft betaald
- b) Datum waarop de rente verschuldigd wordt.

Beroep, op 16 december 2003 ingesteld door de Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Italiaanse Republiek

(Zaak C-525/03)

(2004/C 59/11)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 16 december 2003 beroep ingesteld tegen Italiaanse Republiek door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door K. Wiedner en C. Loggi als gemachtigden.

Verzoekster concludeert dat het het Hof behage:

- vast te stellen dat de Italiaanse Republiek niet heeft voldaan aan de verplichtingen die op haar rusten krachtens richtlijn 93/36/EEG van de Raad van 18 juni 1992 en krachtens de artikelen 43 EG en 49 EG, door de artikelen 1, lid 2, en 2, leden 1, 2 en 3, van de ordinanza del Presidente del Consiglio dei Ministri (beschikking van de minister-president) nr. 3231 van 24 juli 2002 vast te stellen waarbij wordt toegestaan om in afwijking van de communautaire richtlijnen inzake overheidsopdrachten voor leveringen en voor dienstverlening, en in het bijzonder in afwijking van de gemeenschappelijke voorschriften inzake bekendmaking en deelneming als voorzien in de titels III en IV van richtlijn 93/36/EEG ⁽¹⁾ en in de titels III en V van richtlijn 92/50/EEG ⁽²⁾, over te gaan tot onderhandse aanbesteding van een opdracht voor de aanschaf van blusvliegtuigen voor de bestrijding van bosbranden en voor de verkrijging van diensten in verband met de bluswerkzaamheden, en waarbij tevens wordt toegestaan dat gebruik wordt gemaakt van genoemde procedure voor de aanschaf van de benodigde technologische en computerapparatuur alsmede radiozend- en ontvangstapparatuur, zonder dat er sprake is van enige rechtvaardigingsgrond voor afwijking van genoemde voorschriften en dus zonder garantie van enige vorm van rechtstreekse bekendmaking waardoor mededinging tussen de potentiële inschrijvers mogelijk wordt gemaakt;
- de Italiaanse Republiek te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De opdrachten voor het leveren van vliegtuigen vallen binnen de werkingssfeer van richtlijn 93/36/EEG betreffende de coördinatie van de procedures voor het plaatsen van overheidsopdrachten voor leveringen.

Volgens artikel 6 van de richtlijn gunnen de aanbestedende diensten de opdrachten voor leveringen middels een openbare dan wel een niet-openbare procedure. Er kan uitsluitend gebruik worden gemaakt van de procedure van gunning via onderhandelingen in de gevallen als voorzien in de leden 2 en 3 van genoemd artikel 6. Tot de in lid 3 genoemde gevallen waarin de onderhandelingsprocedure is toegestaan, behoort het geval waarvoor de termijnen van een procedure via oproep tot mededinging met voorafgaande bekendmaking, wegens dringende spoed als gevolg van gebeurtenissen die door de betrokken aanbestedende diensten niet konden worden voorzien, en die niet aan deze diensten te wijten zijn, niet in acht kunnen worden genomen.

De Commissie merkt op dat de voorwaarden van artikel 6 van richtlijn 93/36/EEG op grond waarvan van deze richtlijn mag worden afgeweken zich in het onderhavige geval niet blijken voor te doen en dat er in het bijzonder geen sprake blijkt te zijn van dringende redenen op grond waarvan de aanbestedende dienst zich op de afwijking van artikel 6, lid 3, sub d, kan beroepen.

De Commissie betoogt voorts dat de betwiste beschikking in een reeks andere mogelijkheden van gebruikmaking van

onderhandse aanbesteding voorziet, en wel voor de aanschaf van de benodigdheden om de technologische en computeruitrusting van het Dipartimento della protezione civile (departement voor burgerveiligheid) te verbeteren, voor de aanschaf door het Corpo forestale dello Stato (Staatsbosbeheer) van radiozend- en ontvangstapparatuur voor de communicatie met de blusvliegtuigen, alsmede voor de aanschaf en/of de opzet, eveneens door genoemd departement, van diensten van blusvliegtuigen bij de bestrijding van bosbranden, voorzover in dit laatste geval is vastgesteld, analoog aan hetgeen voor de aanschaf van de vliegtuigen is bepaald, dat de betrokken overeenkomsten eveneens kunnen worden gesloten in afwijking van uitvoeringsregeling van de gemeenschapsrichtlijnen op het gebied van overheidsopdrachten en met name van richtlijnen 92/50/EEG en 93/36/EEG.

De Commissie staat op het standpunt dat gebruikmaking van onderhandse aanbesteding ook in dergelijke gevallen uitgesloten zou moeten zijn en dat de Italiaanse autoriteiten hoe dan ook geen enkel bewijs hebben geleverd dat er sprake is van de voorwaarden die gebruikmaking daarvan rechtvaardigen. In het bijzonder lijkt aan geen van de voorwaarden van artikel 6, leden 2 en 3, van richtlijn 93/36/EEG en van artikel 11, leden 2 en 3, van richtlijn 92/50/EEG te zijn voldaan.

⁽¹⁾ PB L 199, blz. 1.

⁽²⁾ PB L 209, blz. 1.

Beroep, op 15 december 2003 ingesteld door de Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen het Koninkrijk der Nederlanden

(Zaak C-527/03)

(2004/C 59/12)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 15 december 2003 beroep ingesteld tegen het Koninkrijk der Nederlanden door de Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door Knut Simonsson en Wouter Wils, als gemachtigden.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

1. vast te stellen dat het Koninkrijk der Nederlanden, door niet de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke maatregelen te treffen om te voldoen aan Richtlijn 2000/59/EG ⁽¹⁾ van het Europees Parlement en de Raad van 27 november 2000 betreffende havenontvangstvoorzieningen voor scheepsafval en ladingresiduen, of althans deze de Commissie niet mede te delen, de krachtens deze richtlijn op hem rustende verplichtingen niet is nagekomen.

2. Het Koninkrijk der Nederlanden in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

De termijn voor de uitvoering van de richtlijn is op 28 december 2002 verstreken.

(¹) PB L 332 van 28.12.2000, blz. 81.

Beroep, op 15 december 2003 ingesteld door de Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen het Koninkrijk der Nederlanden

(Zaak C-528/03)

(2004/C 59/13)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 15 december 2003 beroep ingesteld tegen het Koninkrijk der Nederlanden door de Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door Knut Simonsson en Wouter Wils, als gemachtigden.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

1. vast te stellen dat het Koninkrijk der Nederlanden, door niet de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke maatregelen te treffen om te voldoen aan Richtlijn 2002/35/EG (¹) van de Commissie van 25 april 2002 betreffende de invoering van een geharmoniseerde veiligheidsregeling voor vissersvaartuigen waarvan de lengte 24m of meer bedraagt, of althans deze de Commissie niet mede te delen, de krachtens deze richtlijn op hem rustende verplichtingen niet is nagekomen.
2. Het Koninkrijk der Nederlanden in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

De termijn voor de uitvoering van de richtlijn is op 1 januari 2003 verstreken.

(¹) PB L 112 van 27.4.2002, blz. 21-33.

Beroep, op 18 december 2003 ingesteld door de Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Bondsrepubliek Duitsland

(Zaak C-531/03)

(2004/C 59/14)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 18 december 2003 beroep tegen de Bondsrepubliek Duitsland ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door J. C. Schieferer, lid van haar juridische dienst, en F. Simonetti, bij de juridische dienst van de Commissie gedetacheerd nationaal ambtenaar, gemachtigden, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

Verzoekster concludeert dat het het Hof behage:

1. vast te vertellen dat de Bondsrepubliek Duitsland haar verplichtingen krachtens artikel 4 juncto bijlage I, punt 7, sub b en c, en bijlage II, punt 10, sub e, van richtlijn 85/337/EEG van de Raad van 27 juni 1985 betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten (¹), in de versie van richtlijn 97/11/EG van de Raad van de 3 maart 1997 (²), niet is nagekomen
 - doordat deze richtlijn in het bijzonder voor wegenbouwprojecten in de deelstaat Rheinland-Pfalz nog niet is omgezet,
 - doordat in de deelstaat Nordrhein-Westfalen wegenbouwprojecten via een vergunning op plan zonder milieueffectbeoordeling kunnen worden goedgekeurd;
2. de Bondsrepubliek Duitsland te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De termijn voor omzetting van richtlijn 97/11/EG tot wijziging van richtlijn 85/337/EEG is verstreken op 14 maart 1999 zonder dat de deelstaat Rheinland-Pfalz in het bijzonder voor wegenbouwprojecten de noodzakelijke bepalingen heeft vastgesteld.

Bovendien is in de deelstaat Nordrhein-Westfalen niet wettelijk gegarandeerd dat een milieueffectbeoordeling wordt verricht, wanneer bij een wegenbouwproject krachtens het recht van de deelstaat aanzienlijke milieueffecten zijn te verwachten.

(¹) PB L 175, blz. 40.

(²) PB L 73, blz. 5.

Beroep, op 19 december 2003 ingesteld door de Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Raad van de Europese Unie

(Zaak C-533/03)

(2004/C 59/15)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 19 december 2003 beroep ingesteld tegen Raad van de Europese Unie door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door R. Lyal als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

Verzoekster concludeert dat het het Hof behage:

1. nietig te verklaren verordening (EG) nr. 1798/2003 van de Raad van 7 oktober 2003 betreffende de administratieve samenwerking op het gebied van de belasting over de toegevoegde waarde en tot intrekking van verordening (EEG) nr. 218/92 (¹), en richtlijn 2003/93/EG van de Raad van 7 oktober 2003 houdende wijziging van richtlijn 77/799/EEG betreffende de wederzijdse bijstand van de bevoegde autoriteiten van de lidstaten op het gebied van de directe en de indirecte belastingen (²);
2. de gevolgen van deze maatregelen te handhaven tot de inwerkingtreding van regelgeving die op de juiste rechtsgrondslag is vastgesteld;
3. de Raad van de Europese Unie te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

In deze zaak is de vraag aan de orde of de artikelen 93 EG en 94 EG, dan wel artikel 95 EG de juiste rechtsgrondslag vormen voor de vaststelling van een maatregel zoals verordening nr. 1798/2003 en richtlijn 2003/93.

Krachtens het tweede lid van artikel 95 EG is de bepaling van artikel 95, lid 1, EG die afwijkt van artikel 94 EG, niet van toepassing op fiscale bepalingen. Volgens de Commissie omvat het begrip „fiscale bepalingen” de voorschriften betreffende de aan de belasting onderworpen personen en feiten, de belastbare grondslag, de tarieven en vrijstellingen, evenals de gedetailleerde regelgeving inzake de aanslag en inning. De Commissie stelt dat de wederzijdse bijstand op het gebied van belastingen daar evenwel niet onder valt. Maatregelen inzake samenwerking, controle en informatie die ten doel hebben de opheffing van de grenzen te vereenvoudigen zonder te raken aan de inhoud van de eigen belastingswetgeving van de lidstaten, maken geen inbreuk op de fiscale bevoegdheid van de lidstaten.

De Commissie stelt dat de bepalingen van verordening nr. 1798/2003 geen harmonisatie of onderlinge aanpassing van nationale belastingswetgeving tot stand brengen. Verordening nr. 1798/2003 betreft enkel de uitwisseling van inlichtingen inzake grensoverschrijdende transacties binnen de Gemeenschap, teneinde nationale belastingadministraties in staat te stellen met elkaar en met de Commissie samen te werken om de naleving van de BTW-wetgeving te verzekeren bij ontbreken van grenscontroles. De verordening raakt aan geen enkele regel die als „fiscale bepaling” moet worden beschouwd in de zin van artikel 95, lid 2, EG of als „wetgeving inzake de omzetbelasting” in de zin van artikel 93 EG.

Richtlijn 2003/93 wijzigt richtlijn 77/799 enkel door de schrapping van BTW en de opname van heffingen op verzekeringspremies. Zij raakt niet aan de aard van die richtlijn, die betrekking heeft op de uitwisseling van inlichtingen, en bijgevolg geen harmonisatie van „fiscale bepalingen” in de zin van artikel 95, lid 2, EG uitmaakt.

Hieruit volgt dat het voorwerp van deze regelgeving het voltooiën van de interne markt is. Zij vormt geen samenstel van harmoniseringsmaatregelen op fiscaal gebied. Derhalve is artikel 95 EG de juiste rechtsgrondslag.

De Commissie stelt om deze reden dat verordening (EG) nr. 1798/2003 van de Raad en richtlijn 2003/93/EG van de Raad op een onjuiste rechtsgrondslag werden vastgesteld zonder rekening te houden met de prerogatieven van het Parlement.

(¹) PB L 264 van 15.10.2003, blz. 1.

(²) PB L 264 van 15.10.2003, blz. 23.

Beroep, op 15 december 2003 ingesteld door de Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen het Koninkrijk België

(Zaak C-534/03)

(2004/C 59/16)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 15 december 2003 beroep ingesteld tegen het Koninkrijk België door de Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door Knut Simonsson en Wouter Wils, als gemachtigden.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

1. vast te stellen dat het Koninkrijk België, door niet de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke maatregelen te treffen om te voldoen aan Richtlijn 2002/35/EG ⁽¹⁾ van de Commissie van 25 april 2002 betreffende de invoering van een geharmoniseerde veiligheidsregeling voor vissersvaartuigen waarvan de lengte 24m of meer bedraagt, of althans deze de Commissie niet mede te delen, de krachtens deze richtlijn op hem rustende verplichtingen niet is nagekomen.
2. Het Koninkrijk België in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

De termijn voor de uitvoering van de richtlijn is op 1 januari 2003 verstreken.

⁽¹⁾ PB L 112 van 27.4.2002, blz. 21-33.

Verzoek van de Korkein oikeus van 19 december 2003 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen 1. Katja Candolin, 2. Jari-Antero Viljaniemi, 3. Veli-Matti Paananen 4. Schadeverzekeringsmaatschappij Pohjola en 5. Jarno Ruokoranta

(Zaak C-537/03)

(2004/C 59/17)

De Korkein oikeus heeft bij beschikking van 19 december 2003, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op

22 december 2003, in het geding tussen 1. Katja Candolin, 2. Jari-Antero Viljaniemi, 3. Veli-Matti Paananen 4. Schadeverzekeringsmaatschappij Pohjola en 5. Jarno Ruokoranta, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. Legt artikel 1 van de Derde richtlijn (90/232/EEG) ⁽¹⁾, volgens welke de verzekering de aansprakelijkheid voor lichamelijk letsel van de inzittenden van een voertuig, met uitzondering van de bestuurder, ten gevolge van de deelneming van dat voertuig aan het verkeer dekt, of enige andere bepaling of beginsel van gemeenschapsrecht een beperking op bij de beoordeling naar het nationale recht van de betekenis van de eigen bijdrage van de inzittende aan de situatie, met betrekking tot zijn recht op schadeloosstelling uit hoofde van de verplichte motorrijtuigenverzekering?
2. Is het verenigbaar met het gemeenschapsrecht dat het recht van de inzittende op schadevergoeding uit hoofde van de verplichte motorrijtuigenverzekering ter zake van een ongeval met een motorvoertuig in enige andere situatie dan die welke zijn genoemd in artikel 2, lid 1, tweede alinea, van de Tweede richtlijn (84/5/EEG) ⁽²⁾ wordt uitgesloten of beperkt op grond van de handelwijze van de inzittende? Kan dit bijvoorbeeld het geval zijn indien een persoon als passagier heeft plaatsgenomen in een voertuig hoewel hij had kunnen inschatten dat er een meer dan normaal risico was dat zich een ongeval zou voordoen en dat hij schade zou oplopen?
3. Staat het gemeenschapsrecht eraan in de weg dat de dronkenschap van de bestuurder die een uitwerking had op diens vaardigheid om het voertuig veilig te besturen, als een dergelijke factor in aanmerking wordt genomen?
4. Staat het gemeenschapsrecht eraan in de weg dat de schadeloosstelling uit hoofde van de verplichte motorrijtuigenverzekering ter zake van lichamelijk letsel van de eigenaar van de auto die zich als passagier in de auto bevond, strikter wordt beoordeeld dan die van de andere inzittenden op grond van het feit dat hij zijn auto heeft laten besturen door iemand die onder invloed van alcohol verkeerde?

⁽¹⁾ Derde Richtlijn 90/232/EEG van de Raad van 14 mei 1990 inzake de onderlinge aanpassing van de wetgevingen van de Lid-Staten betreffende de verzekering tegen de wettelijke aansprakelijkheid waartoe deelneming aan het verkeer van motorrijtuigen aanleiding kan geven. Bijzondere uitgave in het Fins: hoofdstuk 13, deel 19, blz. 189.

⁽²⁾ Tweede Richtlijn 84/5/EEG van de Raad van 30 december 1983 inzake de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der Lid-Staten betreffende de verzekering tegen de wettelijke aansprakelijkheid waartoe de deelneming aan het verkeer van motorrijtuigen aanleiding kan geven, PB L 8 van 11.1.1984, blz. 17. Bijzondere uitgave in het Fins: hoofdstuk 6, deel 2, blz. 90.

Verzoek van de Hoge Raad der Nederlanden, van 19 december 2003, om een prejudiciële beslissing in het geding tussen 1. ROCHE NEDERLAND B.V., 2. ROCHE DIAGNOSTIC SYSTEMS INC., 3. N.V. ROCHE S.A., 4. HOFFMANN-LA ROCHE ACTIEN-GESELLSCHAFT, 5. PRODUITS ROCHE S.A., 6. ROCHE PRODUCTS LIMITED, 7. F. HOFFMANN-LA ROCHE A.G., 8. HOFFMANN-LA ROCHE WIEN GMBH, 9. ROCHE AB en 1. Dr. Frederick James PRIMUS, 2. Dr. Milton David GOLDENBERG

(Zaak C-539/03)

(2004/C 59/18)

De Hoge Raad der Nederlanden heeft, bij vonnis van 19 december 2003, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 22 december 2003, in het geding tussen 1. ROCHE NEDERLAND B.V., 2. ROCHE DIAGNOSTIC SYSTEMS INC., 3. N.V. ROCHE S.A., 4. HOFFMANN-LA ROCHE ACTIEN-GESELLSCHAFT, 5. PRODUITS ROCHE S.A., 6. ROCHE PRODUCTS LIMITED, 7. F. HOFFMANN-LA ROCHE A.G., 8. HOFFMANN-LA ROCHE WIEN GMBH, 9. ROCHE AB en 1. Dr. Frederick James PRIMUS, 2. Dr. Milton David GOLDENBERG, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

- A. Bestaat tussen de rechtsvorderingen ter zake van octrooi-inbreuk die een houder van een Europees octrooi heeft ingesteld tegen een in de Staat van de aangezochte rechter gevestigde verweerder enerzijds en tegen verschillende, in andere Verdragstaten dan die van de aangezochte rechter gevestigde verweerders anderzijds, van wie de octrooihouder stelt dat zij inbreuk maken op dat octrooi in een of meer andere Verdragstaten, een verband als is vereist voor de toepasselijkheid van art. 6, aanhef en onder 1 EEX?
- B. Indien het antwoord op vraag A niet of niet zonder meer bevestigend luidt, onder welke omstandigheden is van zodanig verband dan sprake, en is daarbij bijvoorbeeld van belang
 - of de verweerders behoren tot één en hetzelfde concern?
 - of bij de verweerders sprake is van een gezamenlijk handelen waaraan een gemeenschappelijk beleidsplan ten grondslag ligt en zo ja, of de plaats van waar dat beleidsplan is uitgegaan, van belang is?
 - of de beweerdelijk inbreukmakende handelingen van de verschillende verweerders dezelfde of nagenoeg dezelfde zijn?

Verzoek van het oberste Gerichtshof (Oostenrijk) van 18 november 2003 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Lambert Roodbeen en Republiek Oostenrijk

(Zaak C-541/03)

(2004/C 59/19)

Het oberste Gerichtshof (Oostenrijk) heeft bij beschikking van 18 november 2003, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 23 december 2003, in het geding tussen Lambert Roodbeen en Republiek Oostenrijk, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vraag:

Moeten de artikelen 8 en 9 van richtlijn 64/221/EEG van de Raad van 25 februari 1964 voor de coördinatie van de voor vreemdelingen geldende bijzondere maatregelen ten aanzien van verplaatsing en verblijf, die gerechtvaardigd zijn uit hoofde van de openbare orde, de openbare veiligheid en de volksgezondheid ⁽¹⁾ (hierna: „richtlijn”), aldus worden uitgelegd dat de administratieve instanties — ongeacht de mogelijkheid van administratief beroep — het besluit tot verwijdering van het grondgebied zonder inwinning van het advies van een (in het Oostenrijkse recht niet bestaande) bevoegde instantie in de zin van artikel 9, lid 1, van de richtlijn — behalve in dringende gevallen — niet mogen nemen wanneer tegen hun besluit alleen klachten bij ter zake van het staatsrecht en administratiefrecht bevoegde rechterlijke instanties kunnen worden ingediend met de volgende beperkingen:

- a) deze klacht heeft niet automatisch opschortende werking;
- b) de rechterlijke instanties mogen zich niet uitspreken over de doelmatigheid en kunnen het bestreden besluit alleen nietigverklaren;
- c) voorts kan de ene gerechtelijke instantie (Verwaltungsgerichtshof), wat de feitelijke vaststellingen betreft, alleen toetsen of deze feiten de beslissing kunnen dragen,
- d) en kan de andere gerechtelijke instantie (Verfassungsgerichtshof) daarnaast alleen controleren of grondwettelijk gewaarborgde rechten zijn geschonden?

⁽¹⁾ PB L 56, blz. 850.

Verzoek van het Bundesfinanzhof van 18 november 2003 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Hauptzollamt Hamburg-Jonas en Milupa GmbH & Co. KG

(Zaak C-542/03)

(2004/C 59/20)

Het Bundesfinanzhof heeft bij beschikking van 18 november 2003, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 23 december 2003, in het geding tussen Hauptzollamt Hamburg-Jonas en Milupa GmbH & Co. KG, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vraag:

„Moet artikel 7, lid 1, eerste alinea, tweede volzin, lid 2, eerste alinea, en lid 5, van verordening nr. 1222/94, in de versie van verordening (EG) nr. 229/96 ⁽¹⁾ aldus worden uitgelegd, dat een aanvrager geen recht op toekenning van een restitutie bij uitvoer heeft, wanneer voor de vervaardiging van de uitgevoerde waren niet het door hem aangegeven product, dat volgens artikel 1, lid 2, sub c, eerste streepje, van verordening (EG) nr. 1222/94 ⁽²⁾ is gelijkgesteld met magere melkpoeder van de in bijlage A (PG2) beschreven soort, maar een ander product werd gebruikt dat, wat het niet-vette deel van de droge stof ervan betreft, volgens artikel 1, lid 2, sub f, eerste streepje, van verordening (EG) nr. 1222/94, eveneens is gelijkgesteld met magere melkpoeder van de in bijlage A (PG2) beschreven soort?”

⁽¹⁾ PB L 30, blz. 24.

⁽²⁾ PB L 136, blz. 5.

Beroep, op 23 december 2003 ingesteld door de Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Koninkrijk Spanje

(Zaak C-546/03)

(2004/C 59/21)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 23 december 2003 beroep ingesteld tegen Koninkrijk Spanje door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door M. Díaz-Llanos La Roche en G. Wilms als gemachtigden, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

- 1) vast te stellen dat het Koninkrijk Spanje, door de bij artikel 220, lid 1, van het communautair douanewetboek ⁽¹⁾ (en bij artikel 5 van verordening nr. 1854/89) ⁽²⁾ gestelde boekingstermijnen niet in acht te nemen, de krachtens die bepalingen op hem rustende verplichtingen niet is nagekomen;
- 2) tevens vast te stellen dat het Koninkrijk Spanje, voorzover de te late vaststelling tot vertraging bij de terbeschikkingstelling van de eigen middelen heeft geleid, de krachtens artikel 11 van verordening nr. 1552/89 ⁽³⁾ en artikel 11 van verordening nr. 1150/2000 ⁽⁴⁾ op hem rustende verplichtingen niet is nagekomen, doordat het tot 31 mei 2000 geen verpagingsrente overeenkomstig artikel 11 van verordening nr. 1552/89 en vanaf die datum geen verpagingsrente overeenkomstig artikel 11 van verordening nr. 1150/2000 heeft betaald;
- 3) het Koninkrijk Spanje te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De gemeenschapsregeling inzake eigen middelen is duidelijk met betrekking tot het tijdstip waarop de verplichting van de Spaanse autoriteiten tot vaststelling van die middelen ontstaat: dat is het tijdstip waarop de nationale autoriteiten het verschuldigde bedrag kunnen berekenen en aan de belastingplichtige wordt meegedeeld dat alle ter zake toepasselijke communautaire bepalingen in acht zijn genomen. Die regeling staat niet toe dat indien blijkt dat de uit een douaneschuld voortvloeiende rechten niet zijn geboekt, de nationale administratie de naar nationaal recht vastgestelde termijnen toepast, die afwijken van de in het gemeenschapsrecht bindend vastgestelde termijnen. Die termijnen dienen in acht te worden genomen vanaf het tijdstip waarop de schuldenaar bekend is en het bedrag van de douaneschuld kan worden berekend.

Het tijdstip waarop de eigen middelen dienen te worden vastgesteld, hangt niet af van een mededeling aan de schuldenaar of van een definitieve beslissing van de nationale autoriteiten. Die omstandigheden zijn alleen relevant in de verhouding tussen de nationale autoriteiten en de schuldenaar, terwijl in de verhouding tussen de lidstaat en de Gemeenschap met betrekking tot de eigen middelen uitsluitend de vervulling van objectieve voorwaarden voor de boeking beslissend is. De verplichting tot vaststelling van de eigen middelen en vervolgens tot terbeschikkingstelling daarvan heeft niets van doen met de in het nationale recht vastgestelde bijkomende termijnen om de schuldenaar de mogelijkheid te bieden zijn opmerkingen te maken. Bijgevolg is de praktijk van de Spaanse autoriteiten in strijd met de gemeenschapsregeling.

De niet-inachtneming van die verplichtingen heeft tot gevolg dat Spanje volgens de gemeenschapsregeling inzake eigen middelen verpagingsrente moet betalen. Volgens vaste rechtspraak is er een onlosmakelijk verband tussen de verplichting de eigen middelen van de Gemeenschap vast te stellen, de verplichting ze binnen de gestelde termijn op de rekening van de Commissie te boeken, en ten slotte de verplichting verpagingsrente te betalen; die verpagingsrente is verschuldigd voor elke verpagingsrente en ongeacht om welke reden de boeking op de rekening van de Commissie te laat heeft plaatsgevonden. De verwijzing van de Spaanse autoriteiten naar hun nationale procedures heeft derhalve geen enkele invloed op hun verplichting om verpagingsrente te betalen. Om die verpagingsrente te kunnen berekenen, moet Spanje de Commissie alle noodzakelijke gegevens meedelen over de termijn die is verstreken tussen de boeking, die volgens de gemeenschapsregeling inzake de inning van eigen middelen het beslissende tijdstip voor de vaststelling van die middelen is, en de praktijk die de Spaanse autoriteiten hebben gevolgd. Het Koninkrijk Spanje is die verplichting niet nagekomen.

(¹) Verordening (EEG) nr. 2913/92 van de Raad van 12 oktober 1992 tot vaststelling van het communautair douanewetboek (PB L 302 van 19.10.1992, blz. 1).

(²) Verordening (EEG) nr. 1854/89 van de Raad van 14 juni 1989 betreffende de boeking en de betalingsvoorwaarden voor uit hoofde van een douaneschuld te vereffenen bedragen aan rechten bij in- of bij uitvoer (PB L 186 van 30.6.1989, blz. 1).

(³) Verordening (EEG, Euratom) nr. 1552/89 van de Raad van 29 mei 1989 houdende toepassing van Besluit 88/376/EEG, Euratom betreffende het stelsel van eigen middelen van de Gemeenschappen (PB L 155 van 7.6.1989, blz. 1).

(⁴) Verordening (EG, Euratom) nr. 1150/2000 van de Raad van 22 mei 2000 houdende toepassing van Besluit 94/728/EG, Euratom betreffende het stelsel van eigen middelen van de Europese Gemeenschappen (PB L 130 van 31.5.2000, blz. 1).

— 2001/12/EG (¹) van het Europees Parlement en de Raad van 26 februari 2001 tot wijziging van richtlijn 91/440/EEG van de Raad betreffende de ontwikkeling van de spoorwegen in de Gemeenschap;

— 2001/13/EG (²) van het Europees Parlement en de Raad van 26 februari 2001 tot wijziging van richtlijn 95/18/EG van de Raad betreffende de verlening van vergunningen aan spoorwegondernemingen;

— 2001/14/EG (³) van het Europees Parlement en de Raad van 26 februari 2001 inzake de toewijzing van spoorweginfrastructuurcapaciteit en de heffing van rechten voor het gebruik van spoorweginfrastructuur alsmede inzake veiligheids certificering,

en in ieder geval door die bepalingen niet aan de Commissie mee te delen, de krachtens deze richtlijnen op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen;

— de Helleense Republiek in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

De termijn voor de omzetting van de richtlijnen in nationaal recht is op 15 maart 2003 verstreken.

(¹) PB L 75 van 15.3.2001, blz. 1.

(²) PB L 75 van 15.3.2001, blz. 26.

(³) PB L 75 van 15.3.2001, blz. 29.

Beroep, op 23 december 2003 ingesteld door de Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Helleense Republiek

(Zaak C-550/03)

(2004/C 59/22)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 23 december 2003 beroep ingesteld tegen Helleense Republiek door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door G. Zavvos en W. Wils, leden van de juridische dienst.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

— vast te stellen dat de Helleense Republiek, door niet de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast te stellen die nodig zijn om te voldoen aan de richtlijnen:

Hogere voorziening, op 29 december 2003 ingesteld door Unilever Bestfoods (Ireland) Ltd, voorheen HB Ice Cream Ltd, tegen het arrest, op 23 oktober 2003 in zaak T-65/98 tussen Van den Bergh Foods Ltd, voorheen HB Ice Cream Ltd, en Commissie van de Europese Gemeenschappen gewezen door het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Vijfde kamer)

(Zaak C-552/03 P)

(2004/C 59/23)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 29 december 2003 hogere voorziening ingesteld door Unilever Bestfoods (Ireland) Ltd, voorheen HB Ice Cream Ltd, gevestigd te Dublin (Ierland), vertegenwoordigd door

Nicholson, Rowe, Biesheuvel en de Grave, lawyers, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg, tegen het arrest, op 23 oktober 2003 in zaak T-65/98 ⁽¹⁾ tussen Van den Bergh Foods Ltd, voorheen HB Ice Cream Ltd, en de Commissie van de Europese Gemeenschappen gewezen door het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Vijfde kamer).

behoorlijk gemotiveerd waarom de zaak Bronner irrelevant is in de onderhavige zaak.

⁽¹⁾ PB 1998, C 234, blz. 28.

Rekwirante concludeert dat het het Hof behage:

- a) het arrest van het Gerecht van eerste aanleg (Vijfde kamer) van 23 oktober 2003 in zaak T-65/98 — volledig of gedeeltelijk — te vernietigen, uitgezonderd punt 3 van het dictum van het arrest;
- b) de beschikking van de Commissie inzake een procedure op grond van de artikelen 81 (ex 85) en 82 (ex 86) van het EG-Verdrag (zaken IV/34.073, IV/34.395 en IV/35.436 — Van den Bergh Foods Limited) — volledig of gedeeltelijk — nietig te verklaren, of, subsidiair, de zaak te verwijzen naar het Gerecht van eerste aanleg;
- c) de Commissie te verwijzen in de kosten van rekwirante in eerste aanleg en in hogere voorziening.

Hogere voorziening, op 30 december 2003 ingesteld door Panhellenic Union of Cotton Ginners and Exporters tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Vijfde kamer — uitgebreid) van 16 oktober 2003 in zaak T-148/00 ⁽¹⁾, Panhellenic Union of Cotton Ginners and Exporters tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen, ondersteund door de Helleense Republiek

(Zaak C-553/03 P)

(2004/C 59/24)

Middelen en voornaamste argumenten

Volgens rekwirante heeft het Gerecht van eerste aanleg het recht geschonden door te oordelen dat de distributieovereenkomsten van Van den Bergh Foods Ltd (voorheen HB Ice Cream Ltd) de mededinging aanzienlijk ongunstig kunnen beïnvloeden in de zin van artikel 81, lid 1, van het Verdrag en op een aanmerkelijke wijze kunnen bijdragen tot afscherming van de markt.

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 30 december 2003 hogere voorziening ingesteld door Panhellenic Union of Cotton Ginners and Exporters, gevestigd te Thessaloniki (Griekenland), vertegenwoordigd door K. Adamantopoulos en J. Gutiérrez Gisbert, advocaten, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg, tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Vijfde kamer — uitgebreid) van 16 oktober 2003 in zaak T-148/00, Panhellenic Union of Cotton Ginners and Exporters tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen, ondersteund door de Helleense Republiek.

Rekwirante concludeert dat het het Hof behage:

Volgens rekwirante heeft het Gerecht bij de toepassing van artikel 81, lid 3, van het Verdrag het recht geschonden. Het heeft de bewijslast en bewijsvereisten verkeerd toegepast, waardoor het arrest gebrekkig is gemotiveerd.

1. het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van 16 oktober 2003 in zaak T-148/00 te vernietigen, waarbij rekwirantes oorspronkelijke beroep bij het Gerecht van eerste aanleg niet-ontvankelijk werd verklaard, en waarbij rekwirante in de zaak voor het Gerecht in haar eigen kosten en in die van de Commissie werd verwezen;

Ten slotte heeft het Gerecht in twee opzichten het recht geschonden bij de toepassing van artikel 82 van het Verdrag:

2. zoals oorspronkelijk voor het Gerecht van eerste aanleg gevorderd, artikel 1 van beschikking 2000/206/EG ⁽²⁾ van de Commissie betreffende de door de Griekse Dienst voor katoen in Griekenland toegepaste steunregeling voor katoen, nietig te verklaren, voorzover daarbij alleen artikel 30, lid 3, van wet nr. 2040/92 van 17/23 april 1992, en niet eveneens artikel 30, lid 1, onverenigbaar met de gemeenschappelijke markt is verklaard; en

— het heeft ongegronde en gebrekkig gemotiveerde rechtsgevolgen getrokken die niet het oordeel kunnen dragen, dat het aanzetten tot het sluiten van een distributieovereenkomst een misbruik vormt;

3. de Europese Commissie te verwijzen in de kosten van de procedure in beide instanties.

— het heeft de door het Hof in de zaak Bronner geformuleerde rechtsbeginselen niet toegepast, of, subsidiair, niet

Middelen en voornaamste argumenten

Tot staving van de hogere voorziening worden twee middelen aangevoerd:

- (i) Kennelijke fout, doordat het arrest van het Gerecht van eerste aanleg stelt dat rekwirantes oorspronkelijke beroep niet-ontvankelijk is omdat zij primair de gegrondheid van de zienswijze van de Commissie betwist, dat de compenserende heffing in overeenstemming is met de gemeenschappelijke marktordening voor katoen; zou deze zienswijze worden bevestigd, dan zou dit onvermijdelijk leiden tot een inbreuk op rekwirantes recht van beroep op de rechter.

Rekwirante had immers geen andere keuze dan op te komen tegen de gebrekkige beoordeling in het dispositief van artikel 1 van de litigieuze beschikking, dat impliciet verwijst naar het laatste lid van punt IV van de litigieuze beschikking, waarin is gesteld dat de compenserende heffing van artikel 30, lid 1, van wet nr. 2040/92 „in overeenstemming is met de gemeenschappelijke marktordening”. De litigieuze beschikking is gebrekkig doordat de Commissie haar plicht is niet is nagekomen om de activiteiten van de Griekse Dienst voor katoen die werden gefinancierd door de compenserende heffing van artikel 30, lid 1, van wet nr. 2040/92 te toetsen aan de staatssteunregels; en

- (ii) Het arrest van het Gerecht van eerste aanleg berust op een onjuiste rechtsopvatting en is strijdig met de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen.

Rekwirante stelt dat het arrest van het Gerecht van eerste aanleg strijdig is met de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen waar het stelt dat (i) „het duidelijk is” dat de compenserende heffing van artikel 30, lid 1, van wet nr. 2040/92 geen staatssteun is noch een element daarvan bevat — dit omdat het Gerecht van eerste aanleg van oordeel is dat de compenserende heffing van artikel 30, lid 1, van wet nr. 2040/92 „slechts een van de twee wijzen van financiering van de door de Griekse Dienst voor katoen verleende staatssteun is”; en (ii) dat de compenserende heffing van artikel 30, lid 1, van wet nr. 2040/92 niet kan worden gelijkgesteld „met staatssteun”. De compenserende heffing van artikel 30, lid 1, van wet nr. 2040/92 is immers staatssteun in de zin van de rechtspraak in de zaken Enirisorse en Van Calster.

Verzoek van de Rechtbank Utrecht, Sector Kanton, Locatie Utrecht, van 10 december 2003, om een prejudiciële beslissing in het geding tussen POSEIDON CHARTERING B.V. en 1. V.O.F. Marianne Zeeschip, 2. ALBERT MOOIJ, 3. SJOERDTJE SIJSWERDA, 4. GERRIT DANIEL SCHRAM

(Zaak C-3/04)

(2004/C 59/25)

De Rechtbank Utrecht, Sector Kanton, Locatie Utrecht heeft, bij vonnis van 10 december 2003, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 5 januari 2004, in het geding tussen POSEIDON CHARTERING B.V. en 1. V.O.F. Marianne Zeeschip, 2. ALBERT MOOIJ, 3. SJOERDTJE SIJSWERDA, 4. GERRIT DANIEL SCHRAM, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. Is er sprake van een handelsagent in de zin van de Richtlijn 86/653 EEG ⁽¹⁾ inzake de coördinatie van de wetgevingen van de lidstaten inzake zelfstandige handelagenten, indien sprake is van een zelfstandige tussenpersoon die bemiddeld heeft bij de totstandkoming van (niet verscheidene, maar) één overeenkomst (een charter voor een schip) die telkenjare wordt verlengd en waarbij, ter zake van de verlenging van de charter, de jaarlijkse vrachtonderhandelingen (behalve, in de periode van 1994 tot en met 2000, in 1999) tussen de eigenaar van het schip en een derde worden gevoerd en de uitkomst daarvan door de tussenpersoon in een addendum wordt neergelegd?
2. Maakt het voor de beantwoording van vraag 1 nog uit dat, indien beoordeeld moet worden of sprake is van een agentuurovereenkomst, jarenlang een vergoeding (provisie) betaald is ad 2,5 % van de charter en/of dat artikel 7 lid 1 van de Richtlijn spreekt over „een (...) gesloten handelstransactie” en over het bestaan van een recht op (de) provisie „indien de transactie is gesloten met een derde die in een eerder stadium door de tussenpersoon als klant was aangebracht voor een dergelijke transactie”?
3. Maakt het voor de beantwoording van vraag 1 nog uit dat in art. 17 van de Richtlijn gesproken wordt van „klanten” in plaats van klant?

⁽¹⁾ PB C 259 van 9.9.2000, blz. 24.

⁽²⁾ PB 2000, L 63, blz. 27.

⁽¹⁾ PB L 382 van 31.12.1986, blz. 17-21.

Beroep, op 9 januari 2004 ingesteld door de Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland

(Zaak C-6/04)

(2004/C 59/26)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 9 januari 2004 beroep ingesteld tegen Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door L. Flynn en M. van Beek als gemachtigden, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

Verzoekster concludeert dat het het Hof behage:

- vast te stellen dat het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland, door de onjuiste omzetting van de voorschriften van richtlijn 92/43/EEG ⁽¹⁾ van de Raad inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna, de krachtens deze richtlijn op hem rustende verplichtingen niet is nagekomen, en
- het Verenigd Koninkrijk in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Artikel 6, punt 2

Niettenstaande het Verenigd Koninkrijk ter uitvoering van deze regeling voorschriften heeft vastgesteld inzake de beheersing van potentieel storende activiteiten, is er geen regelgeving die in het gehele Verenigd Koninkrijk geldt en de bevoegde overheid toelaat maatregelen te nemen om ervoor te zorgen dat de kwaliteit van een gebied niet verslechtert. Derhalve is de Commissie van mening dat het Verenigd Koninkrijk geen volledige uitvoering heeft gegeven aan het voorschrift van artikel 6, punt 2, door er niet voor te zorgen dat de kwaliteit van aangewezen gebieden niet verslechtert door verwaarlozing of stilzitten, waar zij dit wel deed voor potentieel schadelijke activiteiten.

Artikel 6, punten 3 en 4

Artikel 6, punt 3, van de richtlijn heeft betrekking op plannen of projecten die significante gevolgen voor een gebied kunnen hebben. Zij worden onderworpen aan een tweeledige toetsing. Er dient, na raadpleging van het publiek, te worden onderzocht of dergelijke plannen of projecten de natuurlijke kenmerken van het gebied aantasten. In voorkomend geval dienen onder bepaalde omstandigheden overeenkomstig artikel 6, punt 4, compenserende maatregelen te worden getroffen. De Commissie is van mening dat de regelgeving van het Verenigd

Koninkrijk geen correcte uitvoering geeft aan deze voorschriften op drie specifieke punten. De nationale regelgeving schiet tekort op het gebied van wateronttrekkingsplannen en -projecten, ruimtelijke ordening, en, wat Gibraltar betreft, de herziening van de rechten in bestaande plannen.

Artikelen 11 en 14, punt 2

Artikel 11 van de richtlijn legt de lidstaten de verplichting op toe te zien op de staat van instandhouding van de prioritaire habitats en de prioritaire soorten. Het Verenigd Koninkrijk heeft deze verplichting niet uitdrukkelijk omgezet. Zolang deze bepaling niet wordt omgezet, en deze taak niet duidelijk aan een bevoegde overheid is opgedragen, kan de Commissie niet vaststellen of dit toezicht wordt uitgeoefend. Hetzelfde probleem doet zich voor in artikel 14, punt 2, van de richtlijn, dat stelt dat indien maatregelen noodzakelijk worden geacht, zij de voortzetting van het in artikel 11 genoemde toezicht moeten omvatten.

Artikel 12, punt 1, sub d

De nationale omzettingswetgeving voor Groot-Brittannië en Noord-Ierland voorziet niet in de door artikel 12, punt 1, sub d, van de richtlijn opgelegde verplichting om de nodige maatregelen te treffen voor de instelling van een systeem van strikte bescherming, waarbij een verbod wordt ingesteld op de beschadiging van de voortplantings- of rustplaatsen.

Wat Gibraltar betreft, zijn de handhavingsbevoegdheden vastgesteld in NPO 1991 ontoereikend om de door artikel 12, punt 1, van de richtlijn vereiste bescherming te verzekeren.

Artikel 12, punt 4

Artikel 12, punt 4, vereist het toezicht op het bij toeval vangen of doden. De omzettingsmaatregelen van het Verenigd Koninkrijk bevatten geen bepalingen die het instellen van een dergelijk toezichtstelsel voorschrijven. Bij ontbreken van nadere informatie, kan de Commissie niet vaststellen of dit toezicht wordt uitgeoefend.

Artikel 13, punt 1

Artikel 13, punt 1, van de richtlijn vereist het instellen van een verbod op het in bezit hebben, vervoeren, verhandelen of ruilen en het te koop of in ruil aanbieden van aan de natuur onttrokken specimen van plantensoorten, uitgezonderd die welke reeds legaal waren onttrokken vóór de toepassing van deze richtlijn. Wederom is de Commissie van mening dat de nationale maatregelen ter omzetting van dit verbod de beperking van deze uitzondering in de tijd niet in acht nemen.

Artikel 15

Regulation 41 van C(NH)R 1994, regulation 36(2) van C(NH)R(NI) 1995 en section 17V(2) van NPO 1991 hebben uitvoering gegeven aan artikel 15 van de richtlijn, dat de instelling van een algemeen verbod op het niet-selectieve vangen of doden voorschrijft. Deze bepalingen stellen het gebruik strafbaar van de middelen voor het vangen en het doden genoemd in bijlage VI, sub a en b, van de richtlijn. De Commissie is van mening dat deze wijze van omzetting geen algemeen verbod invoert zoals vereist door artikel 15.

Artikel 16

Artikel 16, punt 1, van de richtlijn laat onder bepaalde voorwaarden afwijkingen toe op de verbodsbepalingen van de artikelen 12, 13, 14 en 15, sub a en b, van de richtlijn. Dergelijke afwijkingen zijn slechts mogelijk onder de dubbele voorwaarde vervat in de eerste alinea van artikel 16, punt 1, te weten dat er geen andere bevredigende oplossing bestaat en op voorwaarde dat de afwijking geen afbreuk doet aan het streven de populaties van de betrokken soort in hun natuurlijke verspreidingsgebied in een gunstige staat van instandhouding te laten voortbestaan. De Commissie is van mening dat de nationale maatregelen die voorzien in deze afwijkingen deze voorwaarden niet op correcte wijze omzetten.

Toepassing van de richtlijn buiten de territoriale wateren

De Commissie is van mening dat de richtlijn van toepassing is buiten de territoriale wateren. Het Verenigd Koninkrijk heeft inzonderheid nagelaten de verplichtingen van artikel 4 van de richtlijn om speciale beschermingszones aan te wijzen en van artikel 12 van de richtlijn om soorten te beschermen om te zetten, voor zover de omzettingwetgeving niet van toepassing is buiten de territoriale wateren van het Verenigd Koninkrijk.

(¹) PB L 206 van 21.5.1992, blz. 7.

Verzoek van het Gerechtshof te 's-Hertogenbosch, van 8 januari 2004, om een prejudiciële beslissing in het geding tussen E. Buraja en de Inspecteur van de Belastingdienst/Limburg/kantoor Buitenland te Heerlen

(Zaak C-8/04)

(2004/C 59/27)

Het Gerechtshof te 's-Hertogenbosch heeft, bij vonnis van 8 januari 2004, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 12 januari 2004, in het geding tussen E. Buraja en de Inspecteur van de Belastingdienst/Limburg/kantoor Buitenland te Heerlen, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vraag:

Heeft een buitenlandse belastingplichtige inwoner van een lidstaat, bijvoorbeeld Duitsland, die geen recht heeft op de voordelen van het Nederlands-Duitse Belastingverdrag omdat hij niet aan de daartoe gestelde voorwaarde voldoet om ten minste 90 % van zijn inkomen in Nederland te genieten, op grond van het EG-recht bij de berekening van zijn inkomen uit sparen en beleggen recht op toekenning door Nederland van het heffingsvrije vermogen en de heffingskorting voor de inkomstenbelasting, indien een buitenlandse belastingplichtige inwoner van een andere lidstaat, in dit geval België, bij de berekening van zijn inkomen uit sparen en beleggen recht heeft op deze voordelen op grond van het Nederlands-Belgische Belastingverdrag (en het besluit van de Staatssecretaris van Financiën van 21 februari 2002, nr. CPP 2001/2745, BNB 2002/164), zelfs indien ook hij niet ten minste 90 % van zijn inkomen in Nederland geniet?

Verzoek van de Hoge Raad der Nederlanden, van 23 december 2003, om een prejudiciële beslissing in de strafzaak tegen Geharo B.V.

(Zaak C-9/04)

(2004/C 59/28)

De Hoge Raad der Nederlanden heeft, bij vonnis van 23 december 2003, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 12 januari 2004, in de strafzaak tegen Geharo B.V., het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vraag:

Staat de tweede volzin van art. 1 van Richtlijn 91/338/EEG (¹) (Cadmiumrichtlijn) in de weg aan toepassing van de in die richtlijn gegeven voorschriften voor het cadmiumgehalte in (eind)producten en componenten als opgenomen in de bijlage bij die richtlijn op speelgoed in de zin van Richtlijn 88/378/EEG (²) (Speelgoedrichtlijn)?

(¹) Richtlijn van de Raad van 18 juni 1991 houdende tiende wijziging van Richtlijn 76/769/EEG betreffende de onderlinge aanpassing van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen der Lid-Staten inzake de beperking van het op de markt brengen en van het gebruik van bepaalde gevaarlijke stoffen en preparaten (PB L 186 van 12.7.1991, blz. 59 — Corrigendum in PB L 253 van 10.9.1991, blz. 26).

(²) Richtlijn van de Raad van 3 mei 1988 betreffende de onderlinge aanpassing van de wetgevingen van de Lid-Staten inzake de veiligheid van speelgoed (PB L 187 van 16.7.1988, blz. 1-13).

Verzoek van de Consiglio di Stato van 11 november 2003 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Spa Fratelli Martini & C. nonchè Cargill Srl en Ministero per le Politiche agricole e forestali, della Salute e delle Attività Produttive

(Zaak C-11/04)

(2004/C 59/29)

De Consiglio di Stato heeft bij beschikking van 11 november 2003, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 15 januari 2003, in het geding tussen Spa Fratelli Martini & C. nonchè Cargill Srl en Ministero per le Politiche agricole e forestali, della Salute e delle Attività Produttive, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

- 1) Moet artikel 152, lid 4, sub b, EG aldus worden uitgelegd, dat het de juiste rechtsgrondslag is voor de vaststelling van bepalingen op het gebied van etikettering die vervat zijn in richtlijn 2002/2/EG⁽¹⁾, voorzover die richtlijn betrekking heeft op de etikettering van plantaardige diervoeders?
- 2) Is richtlijn 2002/2/EG, voorzover daarbij de verplichting tot precieze vermelding van de voedermiddelen in mengvoeders wordt opgelegd, die ook geldt voor plantaardige diervoeders, gerechtvaardigd uit het oogpunt van het voorzorgsbeginsel — wanneer een analyse van de risico's op basis van wetenschappelijke studies ontbreekt, waartoe voornoemde voorzorgsmaatregel noopt wegens een eventuele samenhang tussen de hoeveelheid gebruikte voedermiddelen en het gevaar van ziekten die men wenst te voorkomen —, en is zij althans gerechtvaardigd uit het oogpunt van het evenredigheidsbeginsel, voorzover daarbij de informatieplichten van de mengvoederindustrie ten opzichte van de tot geheimhouding verplichte autoriteiten die bevoegd zijn voor de controles ter bescherming van de gezondheid, niet voldoende worden geacht voor het nastreven van de doelstellingen van volksgezondheid, die aan de maatregel ten grondslag zijn gelegd, nu bij die richtlijn evenwel een algemene regeling over de verplichting tot vermelding van de gewichtspercentages van de gebruikte voedermiddelen op de etiketten van plantaardig diervoeder wordt geformuleerd?
- 3) Is richtlijn 2002/2/EG in strijd met het aan de burgers van de lidstaten toegekende fundamentele eigendomsrecht, voorzover zij niet strookt met het evenredigheidsbeginsel.

⁽¹⁾ PB L 63 van 6.3.2002, blz. 23.

Verzoek van de Consiglio di Stato van 11 november 2003 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Ferrari Mangimi srl en Associazione nazionale produttori alimenti zootecnici (ASSALZOO) en Ministero delle Politiche Agricole e Forestali e.a, Ministero della Salute en Ministero delle Attività Produttive en Associazione Italiana Allevatori

(Zaak C-12/04)

(2004/C 59/30)

De Consiglio di Stato heeft bij beschikking van 11 november 2003, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 15 januari 2004, in het geding tussen Ferrari Mangimi srl en Associazione nazionale produttori alimenti zootecnici (ASSALZOO) en Ministero delle Politiche Agricole e Forestali e.a, Ministero della Salute en Ministero delle Attività Produttive en Associazione Italiana Allevatori, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

- 1) Moet artikel 152, lid 4, sub b, EG aldus worden uitgelegd, dat het de juiste rechtsgrondslag is voor de vaststelling van bepalingen op het gebied van etikettering die vervat zijn in richtlijn 2002/2/EG⁽¹⁾, voorzover die richtlijn betrekking heeft op de etikettering van plantaardige diervoeders?
- 2) Is richtlijn 2002/2/EG, voorzover daarbij de verplichting tot precieze vermelding van de voedermiddelen in mengvoeders wordt opgelegd, die ook geldt voor plantaardige diervoeders, gerechtvaardigd uit het oogpunt van het voorzorgsbeginsel — wanneer een analyse van de risico's op basis van wetenschappelijke studies ontbreekt, waartoe voornoemde voorzorgsmaatregel noopt wegens een eventuele samenhang tussen de hoeveelheid gebruikte voedermiddelen en het gevaar van ziekten die men wenst te voorkomen —, en is zij althans gerechtvaardigd uit het oogpunt van het evenredigheidsbeginsel, voorzover daarbij de informatieplichten van de mengvoederindustrie ten opzichte van de tot geheimhouding verplichte autoriteiten die bevoegd zijn voor de controles ter bescherming van de gezondheid, niet voldoende worden geacht voor het nastreven van de doelstellingen van volksgezondheid, die aan de maatregel ten grondslag zijn gelegd, nu bij die richtlijn evenwel een algemene regeling over de verplichting tot vermelding van de gewichtspercentages van de gebruikte voedermiddelen op de etiketten van plantaardig diervoeder wordt geformuleerd?

- 3) Moet richtlijn 2002/2/EG aldus worden uitgelegd dat de toepassing en dus de werking ervan afhankelijk is van de vaststelling van de positieve lijst van voedermiddelen met hun specifieke namen, zoals gepreciseerd in punt 10 van de considerans van de richtlijn en in het verslag van de Commissie (COM(2003) 178) ⁽²⁾ van 24 april 2003, of moet de richtlijn in de lidstaten worden toegepast vóór de vaststelling van de in de richtlijn bedoelde positieve lijst van voedermiddelen, waarbij een lijst van de voedermiddelen in de mengvoeders met de algemene benamingen en definities van hun warencategorie wordt gebruikt?
- 4) Is richtlijn 2002/2/EG onrechtmatig wegens schending van de beginselen van gelijke behandeling en non-discriminatie ten nadele van de mengvoederfabrikanten in vergelijking met de producenten van levensmiddelen voor menselijke consumptie, voorzover de fabrikanten volgens die richtlijn onderworpen zijn aan een regeling die kwantitatieve vermeldingen van voedermiddelen in mengvoeders voorschrijft?

⁽¹⁾ PB L 63 van 6.3.2002, blz. 23.

⁽²⁾ Niet gepubliceerd.

Verzoek van de Conseil d'État, afdeling geschillen van 3 december 2003 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Abdelkader Dellas, Confédération générale du travail, Fédération nationale des syndicats des services de santé et des services sociaux CFDT en Fédération nationale de l'action sociale Force Ouvrière tegen Secrétariat général du gouvernement — Interveniente: Union des fédérations et syndicats nationaux d'employeurs sans but lucratif du secteur sanitaire, social et médico-social

(Zaak C-14/04)

(2004/C 59/31)

De Conseil d'État, afdeling geschillen heeft bij beschikking van 3 december 2003, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 15 januari 2003, in het geding tussen Abdelkader Dellas, Confédération générale du travail, Fédération nationale des syndicats des services de santé et des services sociaux CFDT en Fédération nationale de l'action sociale Force Ouvrière tegen Secrétariat général du gouvernement — Interveniente: Union des fédérations et syndicats nationaux d'employeurs sans but lucratif du secteur sanitaire, social et médico-social, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

- 1) Moet, gelet op het doel van richtlijn 93/104/EG ⁽¹⁾ — krachtens artikel 1, sub 1, „minimumvoorschriften inzake veiligheid en gezondheid op het gebied van de organisatie van de arbeidstijd” te bepalen — de definitie van het begrip arbeidstijd die deze richtlijn geeft enkel worden

geacht te gelden voor de daarin neergelegde communautaire drempels, of heeft deze definitie een algemene draagwijdte en heeft zij derhalve ook betrekking op de drempels waarin de nationale regelingen voorzien, in het bijzonder ter omzetting van de betrokken richtlijn, ook al kunnen deze laatste, zoals bij Frankrijk het geval is met het oog op een goede bescherming van de werknemers, op een hoger niveau van bescherming zijn vastgesteld dan die van de richtlijn?

- 2) In hoeverre kan een strikt proportioneel stelsel van gelijkstelling, waarbij alle uren aanwezigheid in aanmerking worden genomen, zij het met toepassing van een wegingsmechanisme op basis van de geringere arbeidsintensiteit gedurende de tijdvakken van inactiviteit, als verenigbaar met de richtlijn 93/104/EG van de Raad van 23 november 1993 worden beschouwd?

⁽¹⁾ Richtlijn 93/104/EG van de Raad van 23 november 1993 betreffende een aantal aspecten van de organisatie van de arbeidstijd (PB L 307 van 13.12.1993, blz. 18).

Beroep, op 20 januari 2004 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Bondsrepubliek Duitsland

(Zaak C-16/04)

(2004/C 59/32)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 20 januari 2004 beroep tegen Bondsrepubliek Duitsland ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door D. Martin en H. Kreppel als gemachtigden, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

1. vast te stellen dat de Bondsrepubliek Duitsland de krachtens de artikelen 3 en 10 van richtlijn 89/654/EEG ⁽¹⁾ van de Raad van 30 november 1989 betreffende minimumvoorschriften inzake veiligheid en gezondheid voor arbeidsplaatsen (Eerste bijzondere richtlijn in de zin van artikel 16, lid 1, van richtlijn 89/391/EEG)
- a) niet is nagekomen door in strijd met de communautaire bepalingen
- in § 30, lid 4, VBG 1/GUV.01 te hebben toegestaan dat schuif- en draaideuren als deuren voor nooduitgangen worden gebruikt;

- in § 1, lid 1, § 3, lid 1, § 35 en § 37 van de Musterbauordnung (systeembouwbesluit) geen voldoende duidelijke arbeidsbeschermingsregels te hebben vastgesteld met betrekking tot bovenlichtvoorzieningen, en
- in § 3, lid 1, en § 20 Arbeitsstättenverordnung (arbeidsplaatsbesluit) geen voldoende verbindende arbeidsbeschermingsregels te hebben vastgesteld met betrekking tot laadplatforms,

b) en door de Commissie niet in kennis te stellen van wijzigingen van de omstreden regelingen;

2. de Bondsrepubliek Duitsland te verwijzen in de kosten van de procedure.

Middelen en voornaamste argumenten

Ofschoon de termijn voor de implementering van de richtlijn op 31 december 1992 is verstreken, heeft de Bondsrepubliek Duitsland nog steeds niet de bepalingen vastgesteld die nodig zijn om de verplichtingen na te komen die op haar rusten krachtens artikel 3 juncto de punten 4.4, lid 3, eerste zin, 10.1, lid 1, 10.2 en 14.1 van bijlage I bij de richtlijn.

(¹) PB L 393, blz. 1.

Beroep, op 21 januari 2004 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Koninkrijk Spanje

(Zaak C-17/04)

(2004/C 59/33)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 21 januari 2004 beroep ingesteld tegen Koninkrijk Spanje door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door G. Valero Jordana, lid van haar juridische dienst, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

- vast te stellen dat het Koninkrijk Spanje, door niet de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast te stellen die nodig zijn ter uitvoering van richtlijn 2001/80/EG van het Europees Parlement en de Raad van 23 oktober 2001 inzake de beperking van de emissies van bepaalde verontreinigende stoffen in de lucht door grote stookinstallaties (¹), althans door deze bepalingen niet aan de Commissie mee te delen, de krachtens deze richtlijn op hem rustende verplichtingen niet is nagekomen;

- het Koninkrijk Spanje te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De termijn voor omzetting van de richtlijn is op 27 november 2002 verstreken.

(¹) PB L 309 van 27.11.2001, blz. 1.

Beroep, op 23 januari 2004 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Franse Republiek

(Zaak C-20/04)

(2004/C 59/34)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 23 januari 2004 beroep ingesteld tegen Franse Republiek door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door W. Wils als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

1. vast te stellen dat de Franse Republiek, door niet de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast te stellen die nodig zijn ter uitvoering van richtlijn 2002/50/EG van de Commissie van 6 juni 2002 tot aanpassing aan de technische vooruitgang van richtlijn 1999/36/EG van de Raad betreffende vervoerbare drukapparatuur (¹), en, in elk geval, door deze bepalingen niet aan de Commissie mee te delen, de krachtens deze richtlijn op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen;
2. de Franse Republiek te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De termijn voor omzetting van de richtlijn is op 1 januari 2003 verstreken.

(¹) PB L 149 van 7.6.2002, blz. 28.

Beroep, op 23 januari 2004 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Ierland**(Zaak C-21/04)**

(2004/C 59/35)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 23 januari 2004 beroep ingesteld tegen Ierland door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door W. Wils als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

1. vast te stellen dat Ierland, door niet de wettelijke en

bestuursrechtelijke bepalingen vast te stellen die nodig zijn ter uitvoering van richtlijn 2002/50/EG van de Commissie van 6 juni 2002 tot aanpassing aan de technische vooruitgang van richtlijn 1999/36/EG van de Raad betreffende vervoerbare drukapparatuur⁽¹⁾, althans deze bepalingen niet aan de Commissie mee te delen, de krachtens deze richtlijn op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen;

2. Ierland te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De termijn voor omzetting van de richtlijn is op 1 januari 2003 verstreken.

⁽¹⁾ PB L 149 van 7.6.2002, blz. 28.

GERECHT VAN EERSTE AANLEG

Beroep, op 2 december 2003 ingesteld door Yedas Tarim ve Otomotiv Sanayi ve Ticaret A. tegen Raad van de Europese Unie en Commissie van de Europese Gemeenschappen**(Zaak T-367/03)**

(2004/C 59/36)

(Procestaal: Engels)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 2 december 2003 beroep ingesteld tegen Raad van de Europese Unie en Commissie van de Europese Gemeenschappen door Yedas Tarim ve Otomotiv Sanayi ve Ticaret A., gevestigd te Istanbul (Turkije), vertegenwoordigd door R. Sinner, advocaat, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- verzoekster een vergoeding toe te kennen voor het verlies dat zij heeft geleden ten gevolge van de procedures van de douane-unie in het algemeen, zoals die voortvloeien uit de Overeenkomst van Ankara, het Aanvullend Protocol en de bijlagen daarbij, en uit besluit nr. 1/95 van de Associatieraad EG-Turkije in het bijzonder.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoekster is een kleine en middelgrote onderneming die actief is in de auto-industrie. Zij stelt dat zij schade heeft geleden ten gevolge van de in 1996 ingestelde douane-unie tussen de Europese Unie en Turkije ⁽¹⁾. Volgens verzoekster is de Europese Unie niet alle verplichtingen nagekomen die op haar rusten krachtens de douane-unie en de Overeenkomst van Ankara ⁽²⁾.

Verzoekster stelt dat Turkije uit het programma van de Gemeenschap voor Middellandse-Zeelanden en uit de begroting van de Europese Unie leningen en schenkingen zou krijgen om de negatieve gevolgen van de douane-unie voor de Turkse economie op te vangen. Volgens verzoekster was de verstrekte bijstand ontoereikend. Verzoekster stelt dat zij als kleine en middelgrote onderneming verliezen heeft geleden

ten gevolge van de ontoereikende financiële bijstand en dat zij daardoor benadeeld wordt bij de eerlijke concurrentie met andere ondernemingen in de betrokken sector.

(1) Besluit nr. 1/95 van de Associatieraad EG-Turkije van 22 december 1995 inzake de tenuitvoerlegging van de slotfase van de douane-unie (PB 1996, L 35, blz. 1).

(2) Overeenkomst waarbij een associatie tot stand wordt gebracht tussen de Europese Economische Gemeenschap en Turkije (PB 1964, 217, blz. 3687).

Beroep, op 10 december 2003 ingesteld door Sophie van Weyenbergh tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen**(Zaak T-395/03)**

(2004/C 59/37)

(Procestaal: Frans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 10 december 2003 beroep ingesteld tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen door Sophie van Weyenbergh, wonende te Tervuren (België), vertegenwoordigd door Carlos Mourato, advocaat.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- nietig te verklaren het besluit van de jury van vergelijkend onderzoek COM/TB/99 om haar niet in te schrijven op de lijst van geschikte kandidaten;
- verweerster te veroordelen tot betaling aan verzoekster van een bedrag van 72 924 EUR, behoudens vermeerdering van eis, als materiële en morele schadevergoeding;
- verweerster te verwijzen in de kosten van het geding.

Middelen en voornaamste argumenten

Na het arrest van het Gerecht van 13 maart 2002 in de gevoegde zaken T-375/00, T-361/00, T-363/00 en T-364/00 ⁽¹⁾ tot nietigverklaring van het besluit van de jury houdende afwijzing van verzoeksters sollicitatie voor intern vergelijkend onderzoek COM/TB/99 voor de vaststelling van een reservelijst van adjunct-assistenten van de loopbaan B 4/B 5, is verzoekster opgeroepen voor een nieuw mondeling examen. Zij komt op tegen haar niet-inschrijving op de lijst van geschikte kandidaten van dat vergelijkend onderzoek.

Zij beklemtoont in dat verband dat de brief waarbij haar kennis is gegeven van de bestreden beschikking, gedateerd is op 20 januari 2003, dit wil zeggen drie dagen vóór de datum waarop het betrokken mondelinge examen daadwerkelijk heeft plaatsgevonden. Deze vergissing is later rechtgezet.

Tot staving van haar vordering voert verzoekster aan:

- schending van de aankondiging van het betrokken vergelijkend onderzoek, alsmede gebrekkige procedure aangezien de jury haar mondelinge capaciteiten enkel kon beoordelen na haar te hebben gehoord;
- misbruik van bevoegdheid gelet op de partijdigheid van de jury;
- schending van het beginsel van gelijke behandeling;
- schending van de mededelingsplicht.

(¹) JurAmbt. 2002 IA-37, II-161.

Beroep, op 11 december 2003 ingesteld door Manuel Simões dos Santos tegen Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt

(Zaak T-409/03)

(2004/C 59/38)

(Procestaal: Frans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 11 december 2003 beroep tegen Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (BHIM) ingesteld door Manuel Simões dos Santos, wonende te Alicante (Spanje), vertegenwoordigd door A. Creus Carreras, advocaat

Verzoeker concludeert dat het het Gerecht behage:

- nietig te verklaren het door het tot aanstelling bevoegd gezag stilzwijgend genomen besluit tot afwijzing van verzoekers klacht alsmede het besluit van 14 februari 2003 waarbij verzoekers aanvangsaantal punten voor verdiensten voor de bevorderingsronde 2002 is bepaald, voorzover daarbij diens anciënniteit bij het Europees Parlement is beperkt;
- verweerder te verwijzen in de kosten van het geding.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoeker, ambtenaar van het Europees Parlement, is per 1 oktober 1998 overgaan naar het BHIM. Bij het omstreden besluit heeft het Bureau de verzoeker zijn punten voor verdiensten voor de bevorderingsronde 2002 meegedeeld. Bij de berekening van die punten heeft het verzoekers anciënniteit in de rang beperkt tot vijf jaar en dus geen rekening gehouden met de periode van 1 januari 1991 tot 31 oktober 1993.

Ter ondersteuning van zijn vordering tot nietigverklaring stelt verzoeker allereerst schending van artikel 1 van administratief besluit 02-39 rev van het BHIM betreffende de loopbaan en de bevordering van ambtenaren en tijdelijk functionarissen, alsmede schending van het wettigheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het beginsel van gelijke behandeling. Verder stelt hij schending van het Statuut voorzover de beginselen inzake de overgang tussen instellingen niet in acht zijn genomen, alsmede schending van zijn gewettigd vertrouwen bij de aanvaarding van de overgang. Ten slotte stelt hij niet-nakoming van de verplichting om het litigieuze besluit met redenen te omkleeden en schending van het evenredigheidsbeginsel.

Beroep, op 18 december 2003 ingesteld door Hoechst AG tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-410/03)

(2004/C 59/39)

(Procestaal: Duits)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 18 december 2003 beroep ingesteld tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen door Hoechst AG, gevestigd te Frankfurt am Main (Duitsland), vertegenwoordigd door M. Klusmann en V. Turner, advocaten.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- de litigieuze beschikking nietig te verklaren voor zover deze op verzoekster betrekking heeft;
- subsidiair, de hoogte van de aan verzoekster in de litigieuze beschikking opgelegde geldboete te vermindern;
- verweerster in de kosten van de procedure te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Bij beschikking K(2003) 3426 van 1 oktober 2003 heeft de Commissie vastgesteld dat verzoekster en vier andere ondernemingen door hun deelname aan een complexe, enkele en voortgezette overeenkomst en onderling afgestemde feitelijke gedragingen in de sorbaat-sector, waarbij zij onder meer richtprijzen afspraken, inbreuk hebben gemaakt op artikel 81, lid 1, EG. Verzoekster is een geldboete van 99 miljoen euro opgelegd.

Verzoekster stelt beroep in tegen deze beschikking en voert aan dat de Commissie het beginsel van goed bestuur heeft geschonden door in de administratieve procedure een andere onderneming onrechtmatig te bevoordelen. Beide ondernemingen hadden reeds eind 1998 met de Commissie samengewerkt en verzoekster brengt naar voren dat de andere onderneming op onrechtmatige wijze is bevoordeeld.

Verzoekster voert naast onregelmatigheden in de destijds gevoerde procedure tevens aan dat haar, ondanks verzoeken daartoe, inzage in bescheiden in het dossier van de Commissie is geweigerd. De Commissie heeft reeds in het kader van de algemene inzage van het dossier enkele interne stukken openbaar gemaakt zodat zij zich in dit verband niet meer op algemene vertrouwelijkheid van interne stukken kan beroepen. Voorts is verzoekster geen volledige, respectievelijk voldoende verifieerbare versie van de beschikking verschaft vanwege ongerechtvaardigde berekeningen in het eerste deel van de beschikking, waaruit onder meer de berekening van de geldboete niet verifieerbaar naar voren komt.

Verzoekster beroept zich verder op beoordelingsfouten en juridische fouten in verband met de vaststelling van de geldboete. Zij beroept zich op de onevenredigheid van het basisbedrag op grond van een ongelijke behandeling ten opzichte van de overige partijen, maar ook op ten onrechte veronderstelde negatieve gevolgen en een ten onrechte veronderstelde betrokkenheid bij het kartel van „leidinggevendens op het hoogste niveau”. Verzoekster voert aan dat verkeerde basisbedragen voor de geldboeten zijn toegepast, aangezien met name geen rekening is gehouden met de bijkomende activiteiten terzake van het kartel van de Japanse producent. Verzoekster bestrijdt verder materieel de verdere verhoging van de geldboete met 30 % vanwege haar veronderstelde positie als „ringleader” en ook de verdere toeslag ten bedrage van 50 % voor het herhaald in overtreding zijn. Met betrekking tot de beoordeling van haar medewerking voert verzoekster aan dat zij ten onrechte niet als eerste meewerkende onderneming is gekwalificeerd.

Bovendien voert verzoekster aan dat geen rekening is gehouden met een eerder oplegde sanctie van de VS in dezelfde zaak, en zij beroept zich in zoverre op het ook ten aanzien van derde landen geldende beginsel *ne bis in idem*, dat weliswaar niet aan een verdere procedure in de weg staat, maar verplicht tot het rekening houden met een eerdere sanctie.

Tot slot voert verzoekster de op grond van het jarenlange stilzitten van de Commissie in het eerste stadium van de procedure te lange duur van de procedure in de zin van artikel 6, lid 1, EVRM aan en beroept zij zich op onrechtmatigheid van het bevel tot nalaten vanwege de verkoop van de onderneming die in de tussentijd heeft plaatsgevonden.

Beroep, op 15 december 2003 ingesteld door Shandong Reipu Biochemicals Co. Ltd. tegen Raad van de Europese Unie

(Zaak T-413/03)

(2004/C 59/40)

(Procestaal: Engels)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 15 december 2003 beroep ingesteld tegen Raad van de Europese Unie door Shandong Reipu Biochemicals Co. Ltd., gevestigd te Shandong (Volksrepubliek China), vertegenwoordigd door O. Prost, advocaat.

Verzoekster concludeert dat het Gerecht behage:

- nietig te verklaren artikel 1 van verordening (EG) nr. 1656/2003 van de Raad van 11 september 2003 tot instelling van een definitief antidumpingrecht op para-cresol uit de Volksrepubliek China en tot definitieve inning van het voorlopige antidumpingrecht (PB L 234, blz. 1), voorzover daarbij op de door verzoekster vervaardigde producten 12,3 % invoerrecht wordt geheven;
- de Raad te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoekster is gevestigd in de Volksrepubliek China. Zij produceert para-cresol en voert dit uit naar de Europese Unie. Verzoekster komt op tegen verordening (EG) nr. 1656/2003 waarbij een definitief invoerrecht op para-cresol uit de Volksrepubliek China is ingesteld.

Verzoekster stelt dat de Raad heeft verzuimd de normale waarde op passende en redelijke wijze als bedoeld in artikel 2, lid 5, van verordening (EG) nr. 384/96 ⁽¹⁾, zoals gewijzigd, en in overeenstemming met zijn zorgvuldigheidsplicht vast te stellen. De Commissie, die een antidumpingprocedure krachtens artikel 5 van de verordening heeft ingeleid, had niet moeten voorbijgaan aan de antidumpingregel dat de kosten van de bijproducten niet in aanmerking moeten worden genomen, maar bij de bepaling van de normale waarde juist in mindering moeten worden gebracht om te voldoen aan het vereiste van een op passende en redelijke wijze bepaalde normale waarde. Volgens verzoekster was de Commissie zich bewust van het verschil tussen de productiekosten die verband houden met de vervaardiging van para-cresol enerzijds en de productiekosten die specifiek verband houden met de bijproducten (natriumsulfiet en gemengde fenol) anderzijds. Door het onderzoek uit te breiden tot de twee bijproducten en door de bijproducten in aanmerking te nemen bij de bepaling van de normale waarde heeft de Commissie de zorgvuldigheidsplicht geschonden.

Verzoekster stelt voorts dat de Raad de verplichting van behoorlijk bestuur niet heeft nageleefd en artikel 2 van verordening (EG) nr. 384/96 heeft geschonden door niet een normale waarde voor enkel het soortgelijke product te berekenen.

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 384/96 van de Raad van 22 december 1995 betreffende beschermende maatregelen tegen invoer met dumping uit landen die geen lid zijn van de Europese Gemeenschap (PB L 56, blz. 1).

Beroep, op 19 december 2003 ingesteld door Angel Angelidis tegen Europees Parlement

(Zaak T-416/03)

(2004/C 59/41)

(Procestaal: Frans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 19 december 2003 beroep ingesteld tegen Europees Parlement door Angel Angelidis, wonende te Luxemburg, vertegenwoordigd door E. Boigelot, advocaat.

Verzoeker concludeert dat het het Gerecht behage:

- het besluit van de secretaris-generaal van het Europees Parlement van 4 maart 2003, houdende definitieve vaststelling van verzoekers beoordelingsrapport voor het jaar 2001, nietig te verklaren;
- voormeld beoordelingsrapport voor het jaar 2001 nietig te verklaren;

- het stilzwijgende besluit tot afwijzing van verzoekers klacht, die op 27 mei 2003 krachtens artikel 90, lid 2, van het Statuut met het oog op de nietigverklaring van het bestreden besluit is ingediend, nietig te verklaren;
- verweerster te veroordelen tot betaling aan verzoeker van een ex aequo et bono vast te stellen bedrag van 20 000 euro, onder voorbehoud van verhoging of verlaging van het bedrag in de loop van het geding, ter vergoeding van de morele schade en de aantasting van de loopbaan, zowel op grond van de wezenlijke onregelmatigheden als op grond van de aanzienlijke vertraging bij de vaststelling van bedoeld rapport voor 2001, in omstandigheden die voor verzoeker bijzonder pijnlijk zijn geweest;
- verweerster overeenkomstig artikel 87, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering van het Gerecht te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoeker beroept zich om te beginnen op een schending van de artikelen 26 en 43 van het Statuut, van de algemene uitvoeringsbepalingen voor de toepassing van artikel 43, die op 8 maart 1999 door het bureau van het Europees Parlement zijn vastgesteld, en van de voorschriften inzake de procedure tot vaststelling van de beoordelingsrapporten.

Voorts voert hij misbruik van bevoegdheid aan, alsmede schending van algemene rechtsbeginselen, zoals de eerbiediging van het recht van verweer, de beginselen van behoorlijk bestuur, van bescherming van het gewettigd vertrouwen en van eerbiediging van de zorgplicht, het beginsel van gelijke behandeling, en de beginselen op grond waarvan het tot aanstelling bevoegd gezag enkel op wettige gronden een besluit mag nemen, namelijk om redenen die relevant zijn en geen kennelijke beoordelingsfouten feitelijk en rechtens bevatten.

Beroep, op 22 december 2003 ingesteld door Fédération Internationale des Maisons de l'Europe (FIME) tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-417/03)

(2004/C 59/42)

(Procestaal: Frans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 22 december 2003 beroep tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen ingesteld door Fédération Internationale des Maisons de l'Europe, gevestigd te Saarbrücken (Duitsland), vertegenwoordigd door P. Soler-Couteaux, advocaat.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- nietig te verklaren wegens onwettigheid het besluit van 9 oktober 2003 waarbij de Commissie een dubbele compensatie heeft toegepast;
- voor recht te verklaren dat de Europese Commissie drie fouten heeft gemaakt waarvoor zij aansprakelijk kan worden gesteld:
 - schending van het vertrouwensbeginsel en het beginsel van de goede trouw;
 - niet-inachtneming van de in de overeenkomst bepaalde termijnen voor het betalen van de subsidies;
 - niet-nakoming van de krachtens artikel 155 EG-Verdrag (thans artikel 211 EG) op haar rustende verplichting om toe te zien op de toepassing van de door haar vastgestelde bepalingen, en een dienstfout die wordt gekenmerkt door grove tekortkomingen en onrechtmatige niet-nakoming van haar verplichting tot uitvoering en tot toezicht op de correcte aanwending van de gemeenschapsmiddelen;
- voor recht te verklaren dat deze tekortkomingen FIME schade hebben berokkend die de Commissie dient te vergoeden;
- voor recht te verklaren dat de Fédération een morele schade ten belope van 300 000 euro heeft geleden, en de betaling van dit bedrag, vermeerderd met vertragingsrente, te gelasten;
- voor recht te verklaren dat de Fédération geldelijke schade ten belope van 210 000 euro heeft geleden, en de betaling van dit bedrag, vermeerderd met vertragingsrente, te gelasten;
- de Commissie ertoe te veroordelen haar een bedrag van 10 000 euro te betalen ter vergoeding van de niet-invorderbare kosten;
- de Commissie te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Bij het bestreden besluit heeft de Commissie op de aan verzoekster voor 2003 verschuldigde exploitatiesubsidie een dubbele compensatie toegepast door enerzijds het als exploitatiesubsidie voor 2002 teveel ontvangen bedrag en anderzijds de subsidie die een lid van de Fédération, de Maison de l'Europe Avignon Méditerranée, via FIME had ontvangen voor acties die waren uitgevoerd, in mindering te brengen

Naar aanleiding van een onderzoek door het Europees Bureau voor fraudebestrijding (OLAF), waarbij aan het licht was gekomen dat de Maison de l'Europe Avignon Méditerranée een aantal acties waarvoor zij subsidie had ontvangen, niet had uitgevoerd, en dus gemeenschapsmiddelen had verduisterd⁽¹⁾, heeft de Commissie geoordeeld dat verzoekster deze subsidies moest terugbetalen.

Ter ondersteuning van haar beroep tot nietigverklaring stelt verzoekster dat de beslissing om de voor 2002 teveel ontvangen subsidie in mindering te brengen, in strijd is met het vertrouwensbeginsel en met het beginsel van behoorlijk bestuur, aangezien de Commissie bij verzoekster de hoop had gewekt dat zij de verliezen die sommige van haar acties hadden opgeleverd, zou kunnen dekken met haar eigen middelen en met de bijdragen van haar leden zonder dat die uitgaven daardoor niet langer voor subsidie in aanmerking zouden komen.

Verzoekster stelt ook niet-nakoming van de verplichting om het bestreden besluit met redenen te omkleden.

Verder stelt zij dat zij niet gehouden is, de bedragen die de Maison de l'Europe Avignon Méditerranée zou hebben verduisterd, aan de Commissie te vergoeden, daar zij niet is tekortgeschoten in haar verplichting tot controle en toezicht. Zij stelt derhalve dat het omstreden besluit geen rechtsgrondslag heeft en op een kennelijk onjuiste beoordeling berust.

Ten slotte stelt verzoekster schending van het beginsel van behoorlijk bestuur en van de zorgplicht op grond dat de Commissie geen onderzoek van het concrete geval heeft verricht.

Ter ondersteuning van haar beroep tot schadevergoeding stelt verzoekster dat de Commissie drie fouten heeft gemaakt die haar met zekerheid zowel geldelijke als morele schade hebben berokkend. De aan de Commissie verweten fouten zijn: schending van het vertrouwensbeginsel, dat reeds in het kader van het beroep tot nietigverklaring is behandeld; niet-inachtneming van de in de overeenkomst bepaalde termijnen voor het betalen voor de subsidies; en ontoereikende controle op het gebruik van de aan verzoekster toegekende middelen.

⁽¹⁾ Zie ook zaak T- 43/03, Maison de l'Europe Avignon Méditerranée/ Commissie, bekendgemaakt in PB C 101, van 26 april 2003, blz 39, en zaak T-100/03 Maison de l'Europe Avignon Méditerranée/Commissie, bekendgemaakt in PB C 112 van 10 mei 2003, blz. 46.

Beroep, op 22 december 2003 ingesteld door ARGEV Verpackungsverwertungs-Gesellschaft mbH en Altstoff Recycling Austria Aktiengesellschaft tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-419/03)

(2004/C 59/43)

(Procestaal: Duits)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 22 december 2003 beroep tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen ingesteld door ARGEV Verpackungsverwertungs-Gesellschaft mbH en Altstoff Recycling Austria Aktiengesellschaft Wenen (Oostenrijk), vertegenwoordigd door H. Wollmann, advocaat.

Verzoeksters concluderen dat het het Gerecht behage:

- de artikelen 2 en 3 van de beschikking van de Commissie van 16 oktober 2003 in een procedure krachtens artikel 81 EG en artikel 53 van de EER-overeenkomst (zaak COMP D3/35.470-ARA, COMP D3/35.743-ARGEV, ARO) nietig te verklaren;
- subsidiair artikel 3 van deze beschikking nietig te verklaren;
- verweester te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

In 1994 hebben verzoeksters enkele overeenkomsten aangemeld en verzocht om een negatieve verklaring, subsidiair, vrijstelling van het kartelverbod. Bij de bestreden beschikking heeft de Commissie alle overeenkomsten van ARA, het landelijke Oostenrijkse inzamelings- en terugwinningssysteem voor verpakkingen, onder bepaalde voorwaarden goedgekeurd.

Verzoeksters komen op tegen de artikelen 2 en 3 van de beschikking en betogen dat er geen sprake is van de door de Commissie vastgestelde mededingingsbeperking. De Commissie baseert artikel 2 van de beschikking op het feit dat ARGEV de afvalverwijderingsbedrijven waarmee zij inzamelings- en sorteerovereenkomsten („overeenkomsten”) heeft gesloten, exclusiviteit in de betrokken inzamelingsgebieden heeft verleend. Dit klopt niet. De overeenkomsten bevatten geen exclusiviteitsverplichting ten laste van of een verplichting ten gunste van ARGEV. Derhalve had de Commissie voor de overeenkomsten de primair aangevraagde negatieve verklaring en niet de vrijstelling moeten verlenen.

Voorts betogen verzoeksters dat de overeenkomst voldoet aan de voorwaarden van groepsvrijstellingsverordening 2790/1999⁽¹⁾. Ook al zouden de overeenkomsten van ARGEV een

exclusiviteitsverplichting bevatten (quod non), voldoen de overeenkomsten aan de voorwaarden van de verordening. Voorwaarden stellen die verder gaan dan de groepsvrijstelling, is ongeoorloofd.

Bovendien zijn de gestelde voorwaarden volgens verzoeksters onuitvoerbaar en onevenredig. Artikel 3, sub b, van de beschikking gaat ervan uit dat ARGEV en/of haar partners steeds beschikken over informatie over de totale hoeveelheid van verpakkingen waarvoor in het kader van systemen in de huishoudsector een licentie is verleend. Deze informatie is evenwel niet beschikbaar. Bovendien zijn marktaandelen slechts bij benadering te berekenen. De door de Commissie voorgeschreven verdeelsleutel voor ingezamelde verpakkingen is dus niet werkbaar. Voorts leidt artikel 3, sub b, in de realiteit ertoe dat ARGEV haar administratief voorgeschreven ophalings- en terugwinningsquotum niet haalt. In het slechtste geval leidt dit tot intrekking van de vergunning. De voorwaarde is derhalve onevenredig omdat de doelstelling van de Commissie met minder strenge middelen kon worden bereikt. De desbetreffende voorstellen van ARGEV laat de Commissie zonder nadere toelichting in de bestreden beschikking buiten beschouwing.

Ten slotte, aldus verzoeksters, is er op hoofdpunten tegenspraak tussen het dispositief en de motivering van de bestreden beschikking. De motivering van de beschikking bevat beperkingen van de voorwaarden, die van wezenlijk belang zijn, maar die in het dispositief van de beschikking niet zijn terug te vinden.

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 2790/1999 van de Commissie van 22 december 1999 betreffende de toepassing van artikel 81, lid 3, van het Verdrag op groepen verticale overeenkomsten en onderling afgestemde feitelijke gedragingen (PB L 336, blz. 21).

Beroep, op 22 december 2003 ingesteld door European New Car Assessment Programme (Euro NCAP) tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-424/03)

(2004/C 59/44)

(Procestaal: Engels)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 22 december 2003 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door European New Car Assessment Programme („Euro NCAP”) te Brussel, België, vertegenwoordigd door S. Kinsella en K. Daly, solicitors.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- Verweerster te veroordelen tot nakoming van de met verzoekster gesloten dading en tot betaling van een eindbedrag overeenkomstig de subsidieovereenkomst van 40 919,65 euro;
- het besluit van de Commissie van 20 oktober 2003 om ondanks het bestaan van de dading slechts 257 598,91 euro te betalen, nietig te verklaren;
- subsidiair aan de eerste twee vorderingen, ingeval het Gerecht mocht oordelen dat er geen sprake is van een minnelijke schikking, verweerster te veroordelen tot betaling aan verzoekster van het in haar eindverslag vermelde eindbedrag minus de reeds betaalde bedragen, ten belope van 47 706,39 euro;
- meer subsidiair aan de eerste twee vorderingen, ingeval het Gerecht mocht oordelen dat er geen sprake is van een minnelijke schikking, het besluit van de Commissie van 20 oktober 2003 om ondanks verzoeksters in het eindverslag vermelde contractuele aanspraak van 305 305,30 euro slechts 257 598,91 euro te betalen, nietig te verklaren.
- verweerster te veroordelen tot betaling van rente over het bedrag dat naar het oordeel van het Gerecht overeenkomstig bovenstaande vorderingen nog is verschuldigd of te laat is betaald;
- verweerster in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoekster is een internationale vereniging zonder winstoogmerk die zich bezighoudt met de veiligheid van nieuwe auto's. Op 22 augustus 2001 vroeg verzoekster bij de Commissie een subsidie aan van 25 % van de kosten van een project waarbij de veiligheid van bepaalde typen voertuigen, en vooral voertuigen met vierwielaandrijving, werd getest. Op 12 oktober 2001 sloten verzoekster en de Commissie een subsidieovereenkomst waarin was bepaald dat verzoekster bij de Commissie een definitieve staat van alle subsidiabele kosten zou indienen, dat de Commissie op basis van een onderzoek van de eindafrekening het saldo van de subsidie aan verzoekster zou betalen en dat alle bedragen waarop de overeenkomst betrekking had, binnen zestig dagen moesten worden betaald, tenzij de Commissie verzoekster binnen die termijn zou meedelen dat de aanvraag niet aanvaardbaar was. Op 10 december 2002 diende verzoekster een aanvraag om betaling van het resterende subsidiebedrag in, dat volgens haar 305 305,30 euro bedroeg. Op 31 maart 2003, dus meer dan zestig dagen na ontvangst van deze aanvraag, vroeg de Commissie, die het betrokken bedrag niet had betaald, verzoekster om bepaalde nadere inlichtingen. Naar aanleiding hiervan heeft verzoekster aanvullende stukken ingediend en heeft een vergadering van vertegenwoordigers van beide partijen plaatsgehad. Op 2 mei 2003 deelde de Commissie verzoekster mee dat de definitieve betaling 298 518,65 euro zou bedragen en vroeg zij verzoekster met dit bedrag in te stemmen, hetgeen

verzoekster naar behoren heeft gedaan. Op 20 oktober 2003 betaalde de Commissie verzoekster een bedrag van 257 598,91 euro dat, zoals zij tijdens de latere briefwisseling verklaarde, het definitieve verschuldigde bedrag op grond van de overeenkomst was.

Ter ondersteuning van haar verzoek verklaart verzoekster in de eerste plaats dat er in mei 2003 een bindende dading tussen de partijen is gesloten, volgens welke het verschuldigde bedrag 298 518,65 euro was. Zij verzoekt het Gerecht dan ook, deze overeenkomst te bekrachtigen. Subsidiair, ingeval het Gerecht mocht vaststellen dat er geen overeenkomst is gesloten, stelt verzoekster dat de Commissie gebonden was het oorspronkelijk geëiste bedrag, namelijk 305 305,30 euro, te betalen, aangezien zij haar bezwaren niet binnen zestig dagen na ontvangst van het verzoek om betaling heeft uitgesproken. Voorts stelt verzoekster dat het besluit van de Commissie om verzoekster slechts 257 598,91 euro te betalen, in elk geval moet worden nietig verklaard wegens ontbrekende motivering en schending van verzoeksters recht om door de Commissie te worden gehoord voordat het definitieve besluit werd vastgesteld.

Beroep, op 21 december 2003 ingesteld door Gregorio Valero Jordana tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-429/03)

(2004/C 59/45)

(Procestaal: Frans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 21 december 2003 beroep ingesteld tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen door Gregorio Valero Jordana, wonende te Ukkel (België), vertegenwoordigd door Nicolas Lhoëst, advocaat, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

Verzoeker concludeert dat het het Gerecht behage:

- nietig te verklaren het besluit van het TABG van 19 december 2002 waarbij verzoekers aanvankelijke indeling in rang A7 wordt bevestigd;
- voorzover nodig, nietig te verklaren het besluit van het TABG van 9 september 2003 houdende afwijzing van verzoekersklacht;
- verweerder te verwijzen in de kosten van het geding.

Middelen en voornaamste argumenten

Na het arrest van het Gerecht in zaak T-17/95⁽¹⁾ heeft de Commissie de voorschriften in verband met de criteria die van toepassing zijn op de benoeming in rang en de indeling in salaristrap bij aanwerving gewijzigd, waardoor ambtenaren om herziening van hun indeling bij hun indiensttreding kunnen verzoeken. Bij het bestreden besluit heeft de Commissie verzoekers indeling in rang A7 op de datum van zijn aanwerving bevestigd en bijgevolg verzoekers verzoek tot herindeling afgewezen.

Tot staving van zijn beroep voert verzoeker aan dat het bestreden besluit niet is gemotiveerd, dat een kennelijke beoordelingsfout is begaan en dat sprake is van discriminatie tussen hem, wiens verzoek tot herindeling is afgewezen, en andere ambtenaren met minder beroepservaring, die niettemin zijn heringedeeld in een hogere rang van de loopbaan.

(¹) Arrest van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen van 5 oktober 1995, gepubliceerd in PB C 315 van 25 november 1995, blz. 14.

Beroep, op 24 december 2003 ingesteld door Gibtelecom Limited tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-433/03)

(2004/C 59/46)

(Procestaal: Engels)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 24 december 2003 beroep ingesteld tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen door Gibtelecom Limited, gevestigd te Gibraltar, vertegenwoordigd door M. Llamas, Barrister, en B. O'Connor, Solicitor.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- De beschikking van de Commissie van 17 oktober 2003 waarbij de door Gibtelecom op basis van artikel 86 EG juncto artikel 82 EG ingediende klacht wordt verworpen, nietig te verklaren;
- de Commissie in de kosten van Gibtelecom te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Bij de litigieuze beschikking heeft de Commissie afgewezen een door verzoekster op 14 mei 1996 ingediende klacht dat de Spaanse telecomunicatie-exploitant Telefónica SA

herhaalde malen misbruik van machtspositie in strijd met artikel 82 EG had gemaakt door te weigeren met verzoekster een grensoverschrijdende roamingovereenkomst (GSM) te sluiten. Verzoekster heeft deze klacht naderhand omgezet in een klacht tegen Spanje op basis van artikel 86 EG junctis de artikelen 82 EG, 49 EG en 12 EG, waarbij zij stelde dat Telefónica handelde volgens instructies van de Spaanse regering welke de soevereiniteit over Gibraltar opeist.

Ter ondersteuning van haar verzoek beroept verzoekster zich op een reeks van beweerdelijk kennelijk onjuiste beoordelingen in de litigieuze beschikking. Volgens verzoekster is de Commissie er ten onrechte van uitgegaan dat Telefónica geen openbare onderneming is of dat het bijzondere rechten geniet in de zin van artikel 86 EG. Verzoekster voert verder aan dat Telefónica een machtspositie inneemt en dat de weigering een overeenkomst met verzoekster te sluiten een merkbare invloed heeft op het handelsverkeer en de mededinging. In de context van hetzelfde betoog stelt verzoekster dat de vaststelling van de Commissie dat consumenten in Gibraltar toegang hebben tot mobiele telecommunicatiediensten in Spanje kennelijk onjuist is en dat er geen geschikt alternatief voor het ingrijpen van de Commissie is.

Verzoekster brengt verder een aantal procedurele en administratieve gronden voor nietigverklaring naar voren waarbij, in dit verband, wordt verwezen naar ontoereikende motivering en schending van de gerechtvaardigde verwachtingen van verzoekster, die beweerdelijk waren ontstaan naar aanleiding van een op 7 juni 2000 door drie leden van de Commissie aan Spanje en het Verenigd Koninkrijk verzonden brief, met het verzoek aan beide landen om, onder meer, een oplossing te vinden voor de klacht over roaming. Verzoekster voert, in de context van hetzelfde betoog, verder aan dat de Commissie heeft nagelaten onpartijdig op te treden en het beginsel heeft geschonden dat zij binnen een redelijke termijn moet handelen.

Beroep, op 24 december 2003 ingesteld door Gibtelecom Limited tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-434/03)

(2004/C 59/47)

(Procestaal: Engels)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 24 december 2003 beroep ingesteld tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen door Gibtelecom Limited, gevestigd te Gibraltar, vertegenwoordigd door M. Llamas, Barrister, en B. O'Connor, Solicitor.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- vast te stellen dat de Commissie verplicht was haar standpunt te bepalen ten aanzien van het onderdeel van Gibtelecoms klacht betreffende schending van artikel 86, lid 1, EG juncto artikel 12 en/of artikel 49 EG;
- vast te stellen dat de Commissie, door niet binnen twee maanden na Gibtelecoms aanmaningsbrief van 18 augustus 2003 een standpunt in te nemen met betrekking tot het onderdeel van haar klacht betreffende schending van artikel 86, lid 1, EG juncto artikel 12 EG en/of artikel 49 EG, heeft verzuimd te handelen;
- de Commissie te gelasten te handelen door een beslissing te nemen over het onderdeel van Gibtelecoms klacht betreffende schending van artikel 86, lid 1, EG juncto artikel 12 EG en/of artikel 49 EG;
- de Commissie in de kosten van Gibtelecom te verwijzen;
- subsidiair, nietig te verklaren de beschikking van de Commissie van 17 oktober 2003 (D005602) waarbij het onderdeel van Gibtelecoms klacht betreffende schending van artikel 86 EG juncto artikel 12 EG en/of artikel 49 EG is verworpen;
- de Commissie in de kosten van Gibtelecom te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

De middelen en argumenten komen overeen met die welke dezelfde verzoekster in zaak T-433/03 heeft aangevoerd.

Beroep, op 26 december 2003 ingesteld door Anne-Marie Mathieu tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-437/03)

(2004/C 59/48)

(Procestaal: Frans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 26 december 2003 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door Anne-

Marie Mathieu, wonende te Kraainem (België), vertegenwoordigd door N. Lhoëst, advocaat, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- het besluit van het tot aanstelling bevoegde gezag van 20 december 2002 nietig te verklaren voorzover verzoekster daarin geen salarisanciënniteit wordt toegekend en zij dus in rang C4, eerste salaristrap, in plaats van in rang C4, derde salaristrap, is heringedeeld;
- voorzover noodzakelijk het expliciete besluit van het tot aanstelling bevoegde gezag van 11 september 2003, meegedeeld aan verzoekster op 16 september 2003, houdende verwerping van klacht nr. R/222/03, nietig te verklaren;
- verweerster in alle proceskosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Naar aanleiding van het arrest van het Gerecht in zaak T-17/95 ⁽¹⁾ heeft de Commissie een wijziging goedgekeurd van de voorschriften inzake de criteria voor de indeling in rang en salaristrap bij aanwerving. Haar ambtenaren kunnen dientengevolge om herziening van hun indeling bij hun indiensttreding verzoeken. Met het bestreden besluit heeft de Commissie een dergelijk verzoek van verzoekster gehonoreerd en haar heringedeeld in rang C4, salaristrap 1. Verzoekster vecht dit besluit aan, aangezien haar hierin geen enkele salarisanciënniteit is toegekend.

Ter ondersteuning van haar beroep stelt zij schending van de besluiten van de Commissie van 6 juni 1973 en 1 september 1983 inzake de criteria voor de indeling in rang en in salaristrap bij aanwerving. Zij betoogt eveneens dat de Commissie artikel 5, lid 3, van het Statuut en het beginsel van gelijke behandeling heeft geschonden door haar een salarisanciënniteit te weigeren terwijl de Commissie de maximale anciënniteit heeft toegekend aan andere ambtenaren met veel minder ervaring dan zij. Tot slot roept verzoekster het ontbreken van motivering van het bestreden besluit in.

⁽¹⁾ Arrest van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen van 5 oktober 1995, verschenen in PB C 315 van 25.11.1995, blz. 14.

Beroep, op 29 december 2003 ingesteld door Jean Arizmendi en 43 andere verzoekers tegen Raad van de Europese Unie en Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-440/03)

(2004/C 59/49)

Procestaal: Frans

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 29 december 2003 beroep tegen Raad van de Europese Unie en Commissie van de Europese Gemeenschappen ingesteld door Jean Arizmendi en 43 andere verzoekers, allen wonende in Frankrijk, vertegenwoordigd door J.-F. Péricaud en P. Péricaud, advocaten.

Verzoekers concluderen dat het het Gerecht behage:

- 1) de Raad van de Europese Unie en de Commissie van de Europese Gemeenschappen hoofdelijk te veroordelen tot betaling aan iedere verzoeker van een vergoeding overeenkomend met de geleden schade, vermeerderd met de wettelijke interest vanaf de datum van indiening van dit verzoekschrift;
- 2) de Raad van de Europese Unie en de Commissie van de Europese Gemeenschappen hoofdelijk te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De onderhavige zaak betreft de schade die verzoekers, Franse scheepsmakelaars, zouden hebben geleden ten gevolge van het feit dat het monopolie dat de beroepsgroep van de scheepsmakelaars van oudsher had, in het Franse recht bij wet 2001-43 van 16 januari 2001 is afgeschaft. De reden voor de afschaffing was gelegen in artikel 5 van het communautair douanewetboek⁽¹⁾, zoals dit door de Commissie werd toegepast in het kader van een tegen de Franse Republiek ingesteld beroep wegens niet-nakoming (aanmaningsbrief van 12 februari 1997 en met redenen omkleed advies van 3 december 1997) wegens het in het Franse recht bestaande monopolie van scheepsmakelaars inzake de vertegenwoordiging voor het vervullen van de handelingen en formaliteiten in verband met het aanbrengen van goederen bij de douane.

Ter ondersteuning van hun vorderingen stellen verzoekers dat de afschaffing van het betrokken voorrecht een handeling is, waarvoor de Gemeenschap aansprakelijk kan worden gesteld op de volgende gronden:

- schending van artikel 55 (thans artikel 45) EG aangezien het beroep van scheepsmakelaar via de toepassing van de douaneregeling werkzaamheden ter uitoefening van het openbaar gezag omvat;

- schending van het rechtzekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel doordat, enerzijds, de omstreden bepaling ziet op het begrip douanevertegenwoordiging, dat verschilt van de door verzoekers daadwerkelijk verrichte activiteit van aanbrengen van goederen bij de douane, en anderzijds, de afschaffing van betrokken monopolie niet gepaard is gegaan met overgangsmaatregelen;
- schending van het gelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel aangezien de plotselinge opening van de markt voor het aanbrengen van goederen bij de douane heeft geleid tot een aanzienlijke prijsdaling die de scheepsmakelaars, gehinderd door hun dwingend statuut, zonder overgangsmaatregelen niet het hoofd kunnen bieden.

Ten slotte stellen verzoekers schending van het eigendomsrecht, zoals geformuleerd in het Eerste aanvullend protocol bij het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens.

⁽¹⁾ Verordening (EEG) nr. 2913/92 van de Raad van 12 oktober 1992 tot vaststelling van het communautair douanewetboek (PB L302 van 19 oktober 1992, blz. 1).

Beroep, op 31 december 2003 ingesteld door N.V. Firma Léon Van Parys, N.V. Pacific Fruit Company, Pacific Fruchtimport G.m.b.H en Pacific Fruit Company Italy S.p.A tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-441/03)

(2004/C 59/50)

(procestaal Nederlands)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 31 december 2003 beroep ingesteld tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen door N.V. Firma Léon Van Parys, gevestigd te Antwerpen (België), N.V. Pacific Fruit Company, gevestigd te Antwerpen (België), Pacific Fruchtimport G.m.b.H, gevestigd te Hamburg (Duitsland) en Pacific Fruit Company Italy S.p.A, gevestigd te Rome (Italië), vertegenwoordigd door mr. Philippe Vlaemminck en mr. Julien Holmens.

Verzoekende partij concludeert dat het het Gerecht behage:

1. verweerster te veroordelen tot betaling van schadevergoeding krachtens artikel 235, juncto artikel 288 EG-Verdrag voor de schade die verzoeksters hebben geleden als gevolg van de onwettige maatregelen die zijn ingevoerd bij verordening nr. 2362/98 van de Commissie, alle bedragen te vermeerderen met vertragingsrente van 8 % vanaf de dag dat de schade is opgetreden;

2. verweerster te veroordelen tot betaling van de wettelijke rente van 8 % over alle verschuldigd te achten bedragen;
3. verweerster te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoeksters verklaren schade te hebben geleden ten gevolge van Verordening nr. 2362/98 ⁽¹⁾ doordat bananen uit Ecuador niet in aanmerking komen voor het voor traditionele ACS-bananen voorbehouden contingent en door het systeem van „country-allocation”.

Verzoeksters voeren aan dat, ondanks de expliciete bedoeling van de Gemeenschap om zich vanaf 1 januari 1999 aan te passen aan de GATS en GATT 1994-Akkoorden zoals door de WTO- geschillen beslechtingorganen was beslist en bevolen, er een voldoende gekwalificeerde schending is van hogere rechtsregels ten gevolge van Verordening nr. 2362/98 en Verordening nr. 1637/982 ⁽²⁾. Volgens verzoeksters schenden de door deze verordeningen aangebrachte wijzigingen, die tot einde 2001 werden gehandhaafd, de GATS en GATT 1994-Akkoorden, het gemeenschapsrecht, het gewettigd vertrouwen, het beginsel van goede trouw, het internationaal gewoonterecht zoals gecodificeerd in het Verdrag van Wenen inzake het verdragenrecht en de bindende werking van de uitkomst van een geschillenbeslechtingprocedure opgenomen in een door de Gemeenschap gesloten internationaal akkoord.

Verzoeksters beroepen zich verder op een schending van het gelijkheidsbeginsel en voeren eveneens aan dat de Commissie haar uitvoeringsbevoegdheden te buiten is gegaan door Verordening nr. 2362/98 met de uitvoeringsbepalingen voor Verordening nr. 404/93 die in strijd zijn met GATS en GATT 1994 tot einde 2001 te handhaven. Verzoeksters voeren tenslotte een schending aan van het gewettigd vertrouwen en het algemeen rechtsbeginsel „Patere legem quam ipse fecisti” door niet, zoals te hebben verklaard aan de Raad, invoerlicenties toe te kennen aan de werkelijke importeur.

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 2362/98 van de Commissie van 28 oktober 1998 houdende uitvoeringsbepalingen van Verordening (EEG) nr. 404/93 van de Raad betreffende de regeling voor de invoer van bananen in de Gemeenschap (Voor de EER relevante tekst) (PB L 293, blz. 32).

⁽²⁾ Verordening (EG) nr. 1637/98 van de Raad van 20 juli 1998 tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 404/93 houdende een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector bananen (PB L 210, blz. 28).

Beroep, op 31 december 2003 ingesteld door Retecal Sociedad Operadora de Telecomunicaciones de Castilla y León SA, Euskaltel SA, Telecable de Asturias SA, R Cable y Telecomunicaciones Galicia SA en Tenaria SA tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-443/03)

(2004/C 59/51)

(Procestaal: Spaans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 31 december 2003 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door Retecal Sociedad Operadora de Telecomunicaciones de Castilla y León SA, gevestigd te Valladolid (Spanje), Euskaltel SA, gevestigd te Zamudio (Bizkaia, Spanje), Telecable de Asturias SA, gevestigd te Oviedo (Spanje), R Cable y Telecomunicaciones Galicia SA, gevestigd te La Coruña (Spanje), en Tenaria SA, gevestigd te Cordovilla (Navarra, Spanje), vertegenwoordigd door José María Jiménez Laiglesia, advocaat.

Verzoeksters concluderen dat het het Gerecht behage:

- de beschikking van 21 oktober 2003 nietig te verklaren; en
- de Commissie te verwijzen in alle kosten van de procedure.

Middelen en voornaamste argumenten

Het onderhavige beroep is gericht tegen de beschikking van de Commissie om geen gevolg te geven aan verzoeksters' klacht, volgens welke het Koninkrijk Spanje inbreuk zou hebben gemaakt op artikel 9, lid 8, van verordening (EEG) nr. 4064/89 van de Raad van 21 december 1989 betreffende de controle op concentraties van ondernemingen ⁽¹⁾, met betrekking tot de concentratie tussen VIA DIGITAL en SOGECABLE (zaak Comp/M.2845 Sogecable/Canal Satélite/Vía Digital) en de voorwaarden waaraan de Spaanse autoriteiten die concentratie hebben onderworpen. Verzoeksters stellen dat dit artikel een verplichting tot toezicht en controle oplegt, die de Commissie in casu niet is nagekomen.

Verzoeksters wijzen erop dat zij op 22 april 2003 de Commissie een brief hebben gezonden, waarin zij in wezen hebben gesteld dat de door de Spaanse autoriteiten gestelde voorwaarden de daadwerkelijke mededinging in de betrokken sector niet konden handhaven, daar SOGECABLE daardoor een monopoliepositie blijft behouden, wanneer de verklaringen van de Commissie in aanmerking worden genomen.

Tot staving van hun vorderingen betogen verzoeksters dat de Commissie bij de uitoefening van een niet-discretionaire beoordelingsmarge verplicht was volgens het beginsel van behoorlijk bestuur de betrokken klacht zorgvuldig en onpartijdig te behandelen. In verband daarmee wordt gesteld dat de beoordelingsmarge van de Commissie op het betrokken gebied moet overeenkomen met het doel om een regeling vast te stellen die waarborgt dat de mededinging op de gemeenschappelijke markt niet wordt verstoord, zodat de lidstaten geen maatregelen ten behoeve van een onderneming vaststellen die kunnen leiden tot de uitschakeling of beperking van de daadwerkelijke mededinging op de betrokken markt.

Verder neemt het onderhavige beroep in aanmerking dat de Commissie zelf de mededingingsvoorwaarden in de afwijzingsbeschikking heeft beoordeeld, waarbij zij alle relevante elementen heeft meegewogen om te kunnen beoordelen of de vastgestelde maatregelen de mededinging op de betrokken markten handhaven of herstellen, en dat zij in een actueel en soortgelijk geval (M.2876 Newscorp/telepiú) ook wezenlijk andere verbintenissen heeft aanvaard, zodat zij geenszins kan beweren dat de maatregelen van de Spaanse regering de mededinging op de betrokken markten handhaven of herstellen.

(¹) Verordening (EEG) nr. 4064/89 van de Raad van 21 december 1989 betreffende de controle op concentraties van ondernemingen (PB L 395 van 30.12.1989, blz. 1).

Beroep, op 2 januari 2004 ingesteld door Electronics for Imaging Inc. tegen Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen) (BHIM)

(Zaak T-1/04)

(2004/C 59/52)

(Procestaal: Engels)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 2 januari 2004 beroep tegen het Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen) (BHIM) ingesteld door Electronics for Imaging Inc., te Foster City, Californië (Verenigde Staten van Amerika), vertegenwoordigd door S. Malynicz, advocaat.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- de beslissing van de vierde kamer van beroep van 25 augustus 2003 in zaak R 0793/2002-4 te vernietigen, voorzover daarbij de aanvraag voor de inschrijving van

VELOCITY als merk werd afgewezen op grond van artikel 7, lid 1, sub b en c, van verordening nr. 40/94 inzake het gemeenschapsmerk;

- het Bureau te verwijzen in de eigen kosten alsmede in de kosten van verzoekster.

Middelen en voornaamste argumenten

Betrokken gemeenschapsmerk:	woordmerk „VELOCITY” — aanvraagnr. 1661842
Waren of diensten:	waren en diensten van de klassen 9, 16, 37 en 42
Voor de kamer van beroep aangevochten beslissing:	weigering van de inschrijving door de onderzoeker
Middelen:	schending van artikel 7, lid 1, sub b en c, van verordening nr. 40/94

Beroep, op 7 januari 2004 ingesteld door Simonds Farsons Cisk Plc. tegen Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen) (BHIM)

(Zaak T-3/04)

(2004/C 59/53)

(Procestaal: te bepalen overeenkomstig artikel 131, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering — Taal van het verzoekschrift: Engels)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 7 januari 2004 beroep tegen het Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen) (BHIM) ingesteld door Simonds Farsons Cisk Plc., te Mriehel (Malta), vertegenwoordigd door M. Bagnall, en I. Wood, solicitors, en R. Hacon, barrister. Andere partij voor de kamer van beroep: SA Spa Monopole, Compagnie fermière de Spa, afgekort SA Spa Monopole NV.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- de beslissing van de eerste kamer van beroep van 4 november 2003 te vernietigen;

- beslissing nr. 2880/2002 van de oppositieafdeling van 27 september 2002 te bevestigen;
- het BHIM te gelasten, de gemeenschapsmerkaanvraag af te wijzen;
- Spa Monopole en/of het BHIM te verwijzen in (a) de kosten van de oppositieprocedure, (b) de kosten van de procedure voor de kamer van beroep en (c) de kosten van deze procedure.

Beroep, op 05.01.2004 ingesteld door R.K. Achaiber Sing tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen en de Raad van de Europese Unie

(Zaak T-4/04)

(2004/C 59/54)

(Procestaal: Nederlands)

Middelen en voornaamste argumenten

Aanvrager van het gemeenschapsmerk:	SA Spa Monopole NV
Betrokken gemeenschapsmerk:	beeldmerk „KINJI by SPA” voor waren van de klassen 29 en 32 (onder meer vruchtenpulp en minerale en gazeuse wateren en andere alcoholvrije dranken met vruchtensappen)
Houder van het oppositiemerk of -teken in de oppositieprocedure:	verzoekster
Oppositiemerk of -teken:	gemeenschapsmerk „KINNIE” (nr. 427.237) voor waren van klasse 32 (Bieren; alcoholvrije dranken; preparaten voor de bereiding van dranken)
Beslissing van de oppositieafdeling:	afwijzing van de merkaanvraag
Beslissing van de kamer van beroep:	vernietiging van de beslissing van de oppositieafdeling en afwijzing van de oppositie
Middelen:	— schending van artikel 8, lid 1, sub b, van verordening (EG) nr. 40/94; — schending van artikel 73 van verordening (EG) nr. 40/94; — gevaar van verwarring bij het publiek op het gehele grondgebied van de Europese Gemeenschap of althans op een aanzienlijk deel ervan.

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 05.01.2004 beroep ingesteld tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen en de Raad van de Europese Unie door R.K. Achaiber Sing, wonende te Leiden (Nederland), vertegenwoordigd door mr. J.G.G. Wilgers.

Verzoekende partij concludeert dat het het Gerecht behage:

- 1) primair te verklaren voor recht dat de beschikking 2000/666/EG een maatregel inhoudt met een gelijke werking als een kwantitatieve en kwalitatieve invoerbepijking tussen de lidstaten bij de Wereldhandelsorganisatie en dat deze beschikking in strijd is met artikel 131 van het EEG-Verdrag, waardoor deze nietig is;
- 2) primair en subsidiair de Europese Gemeenschap te veroordelen tot de vergoeding van de schade die verzoeker heeft geleden als gevolg van de in de beschikking 2000/666/EG in het leven geroepen verplichtingen, op te maken bij staat;
- 3) de Gemeenschap te veroordelen in de kosten van het geding.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoeker voert levende vogels in vanuit derde landen en verklaart dat hij door de bestreden beschikking kosten dient te maken voor de inrichting van een quarantaine. Verzoeker verklaart ook dat hij, zoals hij recentelijk ontdekt heeft, nog verdere kosten moet maken door de nationale bepalingen ter implementatie van de bestreden beschikking.

Verzoeker voert aan dat de bestreden beschikking strijdig is met het Wereldhandelsverdrag en met name artikel 2, lid 2, en artikel 3 van het SPS-Verdrag. Volgens verzoeker is de bestreden beschikking een verkapt handelsbeperking die de handel in levende, niet-beschermde vogels in de praktijk onmogelijk maakt.

Beroep, op 2 januari 2004 ingesteld door Carlo Scano tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-5/04)

(2004/C 59/55)

(Procestaal: Frans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 2 januari 2004 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door Carlo Scano, wonende te Brussel, vertegenwoordigd door Marc-Albert Lucas, advocaat.

Verzoeker concludeert dat het het Gerecht behage:

- het besluit van de jury van het vergelijkend onderzoek COM/PA/02 waarbij verzoekers resultaten in de voorselectietoetsen worden vastgesteld, nietig te verklaren;
- de lijst van de geslaagde kandidaten voor domein nr. 3 van het vergelijkend onderzoek alsmede elk op basis daarvan genomen besluit, nietig te verklaren;
- de Commissie te veroordelen tot vergoeding van zijn morele schade ten belope van een bedrag dat door het Gerecht zal worden vastgesteld;
- de Commissie te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoeker, die zijn sollicitatie had ingediend voor het vergelijkend onderzoek COM/PA/02 voor overgang van categorie B naar categorie A en daarbij had gekozen voor het domein „beheer van personele middelen/administratieve organisatie en coördinatie”, vordert primair de nietigverklaring van het besluit van de jury waarbij zijn resultaten voor de voorselectietoets worden vastgesteld en hij op grond daarvan niet tot de mondelinge proef wordt toegelaten.

Tot staving van zijn vordering beroept verzoeker zich op schending van de zorgplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur, gelijke behandeling van de kandidaten in het verloop van het vergelijkend onderzoek en objectiviteit bij de beoordeling van de kandidaten. Voorts beroept hij zich op een kennelijk onjuiste beoordeling voorzover de zesde meerkeuzevraag van de Italiaanse versie van de verbale en cijfertest wegens fouten in de vertaling verschillen vertoonde ten opzichte van de Franse en de Engelse taalversie. Dit had tot gevolg dat verzoeker, die voor de Italiaanse taalversie had geopteerd, logischerwijze een als onjuist aangemerkt antwoord koos en het als juist aangemerkte antwoord uitsloot, anders dan de kandidaten die voor de twee andere taalversies hadden geopteerd.

Beroep, op 7 januari 2004 ingesteld door Shaker s.a.s. di Lucia Laudato & C. tegen Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen) (BHIM)

(Zaak T-7/04)

(2004/C 59/56)

(Procestaal: Italiaans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 7 januari 2004 beroep tegen het Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen) (BHIM) ingesteld door Shaker s.a.s. di Lucia Laudato & C., vertegenwoordigd door F. Sciaudone, advocaat. Andere partij voor de kamer van beroep: Liminana y Botella S.L.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- de bestreden beslissing te vernietigen en/of te herzien in die zin dat de door Liminana y Botella S.L. ingestelde oppositie wordt afgewezen en de gemeenschapsmerkaanvraag van verzoekster wordt toegewezen;
- het BHIM te verwijzen in de kosten van deze procedure.

Middelen en voornaamste argumenten

Aanvrager van het gemeenschapsmerk:	verzoekster
Betrokken gemeenschapsmerk:	beeldmerk „Limoncello della Costiera Amalfitana-Shaker” — aanvraagnr. 1 267 434 voor waren van de klassen 29, 32 en 33 (geleien, jams, confituren en likeuren), nadien beperkt tot de klassen 29 en 33.
Houder van het oppositiemerk of -teken in de oppositieprocedure:	Liminana y Botella S.L.
Oppositiemerk of -teken:	Spaans woordmerk „limonchelo” voor waren van klasse 33
Beslissing van de oppositieafdeling:	toewijzing van de oppositie en afwijzing van de inschrijvingsaanvraag voor waren van klasse 33
Beslissing van de kamer van beroep:	verwerping van het beroep

Middelen: onjuiste toepassing van artikel 8, lid 1, sub b, van verordening (EG) nr. 40/94 (verwarringsgevaar), motiveringsgebrek en misbruik van bevoegdheid door een kennelijk onjuiste beoordeling en strijdigheid met de beslissing van de onderzoeker van 23 november 1999, betreffende een gedeeltelijke weigering van inschrijving van het betrokken merk.

Beroep, op 9 januari 2004 ingesteld door Muswellbrook Limited tegen Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen) (BHIM)

(Zaak T-8/04)

(2004/C 59/57)

(Procestaal: te bepalen overeenkomstig artikel 131, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering — Taal van het verzoekschrift: Engels)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 9 januari 2004 beroep tegen het Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen) (BHIM) ingesteld door Muswellbrook Limited, te Dublin (Ierland), vertegenwoordigd door P. Koch Moreno, advocaat. Andere partijen voor de kamer van beroep: F. Grimm en E. Rolli.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- te verklaren dat de beslissing van de eerste kamer van beroep van het BHIM van 5 november 2003, houdende verwerping van verzoeksters beroep tegen de beslissing van 29 april 2002 in oppositieprocedure B 1181/2002 waarbij de oppositie tegen gemeenschapsmerkaanvraag nr. 847640 voor de inschrijving van het woord SNIKE voor alle in de aanvraag opgegeven waren van klasse 25 werd afgewezen, verordening (EG) nr. 40/94 inzake het gemeenschapsmerk schendt, en dat die beslissing moet worden vernietigd;
- te verklaren dat er een gevaar van verwarring bestaat tussen gemeenschapsmerkaanvraag nr. 847640 voor het woord SNIKE met betrekking tot klasse 25 en het Spaanse merk nr. 88222 dat wordt gevormd door het woord NIKE en een tekening ter bescherming van dezelfde waren die ook onder klasse 25 vallen;
- verweerder, en in voorkomend geval de interveniërende partij, te verwijzen in de kosten van deze procedure.

Middelen en voornaamste argumenten

Aanvragers van het gemeenschapsmerk:	F. Grimm en E. Rolli
Betrokken gemeenschapsmerk:	gemeenschapsmerkaanvraag nr. 847640 voor woordmerk SNIKE voor bepaalde waren van de klassen 12, 25 en 41 (vervoermiddelen, kledingstukken, schoeisel, hoofddekseis, opvoeding, ontspanning, ...)
Houder van het oppositiemerk of -teken in de oppositieprocedure:	verzoekster, Muswellbrook Ltd.
Oppositiemerk of -teken:	nationaal beeldmerk nr. 88222 voor bepaalde waren van klasse 25 (kousen, sokken, hemden, handschoenen, jassen, schoeisel, sportschoenen, ...)
Beslissing van de oppositieafdeling:	afwijzing van de oppositie
Beslissing van de kamer van beroep:	verwerping van het beroep
Middelen:	schending van artikel 8, lid 1, sub b, van verordening (EG) nr. 40/94 (¹).

(¹) Verordening (EG) nr. 40/94 van de Raad van 20 december 1993 inzake het gemeenschapsmerk (PB L 11, blz. 1).

Beroep, op 5 januari 2004 ingesteld door Carlos Leite Mateus tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-10/04)

(2004/C 59/58)

(Procestaal: Frans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 5 januari 2004 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door Carlos Leite Mateus, wonende te Zaventem (België), vertegenwoordigd door S. Orlandi, A. Coolen, J.-N. Louis en É. Marchal, advocaten, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

Verzoeker concludeert dat het het Gerecht behage:

- het definitieve besluit van 20 december 2002, volgens hetwelk verzoeker bij zijn aanwerving per 1 maart 1988 in rang B3 is ingedeeld, nietig te verklaren;
- verweerster te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoeker, die bij zijn indiensttreding bij de Commissie in maart 1988 in rang B, salaristrap 3, is ingedeeld, komt op tegen het besluit van het tot aanstelling bevoegd gezag om, na heronderzoek van zijn situatie ingevolge het arrest van het Hof in zaak C-389/98 P, Gevaert, geen nieuwe indeling vast te stellen.

Tot staving van zijn stellingen betoogt verzoeker dat de Commissie na heronderzoek van zijn gegevens tot de slotsom is gekomen dat enkel de sinds mei 1970 opgedane beroepservaring in aanmerking kon worden genomen, aangezien verzoeker tijdens die maand zijn diploma heeft behaald dat toegang geeft tot de categorie B. Verzoeker heeft zijn diploma van secundair onderwijs echter in juli 1964 behaald. Het bestreden besluit bevat een kennelijke beoordelingsfout en is derhalve onwettig.

Voorts beroept verzoeker zich op een schending van artikel 5 van het Statuut.

Beroep, op 14 januari 2004 ingesteld door Georges Martins tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-11/04)

(2004/C 59/59)

(Procestaal: Frans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 14 januari 2004 beroep ingesteld tegen

Commissie van de Europese Gemeenschappen door Georges Martins, wonende te Brussel, vertegenwoordigd door S. Orlandi, A. Coolen, J.-N. Louis en É. Marchal, advocaten, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

Verzoeker concludeert dat het het Gerecht behage:

- het besluit van de Commissie van 14 april 2003 nietig te verklaren, voorzover dit besluit:
 - zijn indeling bij aanwerving herzielt en hem per 1 juni 1991 in rang A6, salaristrap 1, indeelt,
 - zijn indeling herzielt en hem per 1 april 2000 in rang A5/3 indeelt, en
 - de financiële gevolgen ervan tot 5 oktober 1995 beperkt;
- de Commissie te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoeker, die bij zijn indiensttreding bij het Economisch en Sociaal Comité in juni 1991 in rang A7, salaristrap 3, werd ingedeeld, is op 1 november 1992 naar de Commissie overgegaan. Op 31 juli 2002 heeft het tot aanstelling bevoegd gezag van het Economisch en Sociaal Comité zijn indeling bij aanwerving herzien en hem in rang A6, salaristrap 1, ingedeeld.

Volgens verzoeker diende de Commissie dit besluit derhalve per 1 november 1992, dag van voormelde overgang, uit te voeren, en zijn loopbaan aan te passen. Door dit niet te doen, heeft zij de artikelen 62 en 45 van het Statuut, alsmede het beginsel dat ambtenaren in aanmerking komen voor een verdere carrière geschonden.

III

(Bekendmakingen)

(2004/C 59/60)

Laatste publicatie van het Hof van Justitie in het *Publicatieblad van de Europese Unie*

PB C 47 van 21.2.2004

Historisch overzicht van de vroegere publicaties

PB C 35 van 7.2.2004

PB C 21 van 24.1.2004

PB C 7 van 10.1.2004

PB C 304 van 13.12.2003

PB C 289 van 29.11.2003

PB C 275 van 15.11.2003

Deze teksten zijn beschikbaar in:

EUR-Lex: <http://europa.eu.int/eur-lex>CELEX: <http://europa.eu.int/celex>
